

2 122

36

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí
(a la Mercedes i el Manel)

“Mirèio” n. 36 2022

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2022. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2022. Primers premis Escola Ramon Fuster	21
St. Jordi 2022. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	36
Arts Plàstiques 2022. Primers premis Escola Avenç	63
Arts Plàstiques 2022. Primers premis Escola Ramon Fuster	64
Arts Plàstiques 2022. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

Temps de cultura, temps de vida

La portada del Mirèio d'enguany ens apropa a la que és, potser, la realitat més incontestable a la qual es troba abocada la condició humana: el pas del temps. La fotografia és el rellotge d'un dels autocars que va fer el viatge a París amb l'alumnat de 2n de Batxillerat, el passat mes de març. Marca el moment precís de les 21.22 h, que coincideix amb el curs d'enguany, 2021-2022. El darrer curs d'aquests nois i nois a l'escola.

El viatge a París és molt més que un viatge de fi d'etapa. És un viatge d'inici d'una nova realitat: el pas de la vida escolar a la vida adulta. Cada activitat allà és un estímul al pensament crític, a la contemplació de l'art o al gaudi cultural. El Centre Pompidou, el Louvre, el Musée d'Orsay, Notre Dame... són espais de la cultura universal que ens permeten apropar-nos a altres temps.

Durant aquest viatge, el temps pren una altra dimensió. Deixem enrere els horaris de 8 a 14.30 h, els canvis d'aula i de matèries, les estones de descans al pati i vivim amb gran intensitat els dies d'estada allà. El viatge és també un punt d'inflexió al que vindrà: tornant de París el calendari s'accelera de forma ràpida i els i les alumnes tanquen el seu curs amb un ritme accelerat.

Però la vida és temps, i allà on posem el temps, hi posem la vida. El temps invertit en el coneixement de la cultura universal, i especialment de la cultura europea contemporània, **pren una nova dimensió, on el que importa és la comprensió mútua i no la diferència.**

El Mirèio que teniu a les mans és un objecte cultural per si mateix, tant pel disseny com pel contingut literari i plàstic del nostre alumnat, fruit de les diferents iniciatives que duem a terme per fomentar l'esperit cultural, la creació artística i l'estima vers el pensament contemporani. És, doncs, un contenidor de cultura de les obres d'alguns dels i les nostres alumnes, que aporten la seva incipient mirada sobre el nostre món. I ho fan des del compromís amb la paraula i l'expressió artística, fets indissociables de la singularitat de cada un dels membres que conformen l'espècie humana.

L'art i la cultura, com l'educació, per si mateixos no tenen valor. Esdevenen valuosos quan són interpel·lades, quan ens generen sentiments, reaccions o, fins i tot, quan ens provoquen indiferència. I és en aquest procés d'interacció, on apareix el gust o el rebuig. Quan llegim, escrivim, visitem una col·lecció d'art, escoltem un concert en directe, o a casa, mirem una pel·lícula... dediquem temps a estimular l'esperit cultural, i és un temps de vida diferent, que ens aporta una dimensió nova amb cada obra. El més destacat, potser, és el temps que li dediquem que és, en definitiva, un temps de la nostra vida. Fem, doncs, del temps cultural, un temps de vida.

Desitjo que gaudiu de la lectura del Mirèio.

Lutxi Almodóvar Morales
Directora General Fundació Collserola

La llibertat

Entre els mesos de febrer i abril de 2022, vam celebrar la 12 edició de les **Reflexions a l'escola** de la Fundació Collserola. En aquesta ocasió, vam convidar famílies, alumnes de Batxillerat, professorat i a totes les persones que van participar en les tres propostes de conferència a reflexionar sobre **“La llibertat”**.

Encara en pandèmia, la nova edició es va realitzar en línia a través del nostre canal de Youtube, en el cas de la primera conferència, i en format mixt, presencial i en línia, en el cas de la segona i la tercera, a mesura que anàvem recuperant una mica de “normalitat”.

Aquesta vegada, per a la reflexió sobre la llibertat partíem de la base que tothom té una idea de què és encara que, sovint, el seu significat agafa cos quan sentim que no podem exercir-la, o podríem no poder-la exercir. I volíem analitzar si la idea de llibertat, sempre imprecisa per la seva complexitat i disparitat de significacions, pot donar-nos arguments per forjar una vida comuna basada en la justícia, l'equitat i el respecte mutu.

Per a reflexionar-hi, vam comptar amb Josep Lluís Martí, Esther Vera i Fina Birulés. Aquesta vegada, el periodista de La Vanguardia Lluís Amiguet fou el moderador de les tres conferències.

Vam estrenar la dotzena edició amb en **Josep Lluís Martí, doctor en Ciències Polítiques i professor de filosofia del dret i política de la Universitat Pompeu Fabra**. Amb ell vam parlar de **“Llibertat política i dominació en el segle XXI”**. Vam començar preguntant-nos, si som lliures. I és que, com va explicar Martí, “moltes vegades, més que sentir-la el que hem sentit tots és la falta de llibertat.” En aquest sentit, va fer una distinció paradoxal: no és el mateix ser lliure que sentir-se lliure i, a vegades, sentir-te lliure no vol dir que ho siguis i a la inversa. Al llarg de la història, va recordar, “hi ha hagut moltíssimes concepcions de la llibertat.”

Hi ha hagut una forma de llibertat natural, va explicar, que s'equipara a la capacitat de fer el que un vulgui, sense límits. Podríem pensar, per tant, que “només som lliures si podem fer el que volem amb la nostra vida”. Arran d'això, que a tots ens sona bé, molts pensadors han pensat que l'ésser humà neix lliure però perd aquesta llibertat des del moment que ha de conviure amb altres éssers humans cosa que, necessàriament, implica una sèrie de regles i acceptar certs límits.

P E N S A M E N T

Això, va explicar, ens porta a pensar que hi ha una altra concepció de la llibertat, la concepció negativa. És la llibertat que assolim en una societat ben organitzada que defensa que jo soc lliure mentre els altres no interfereixin en la meua vida. Són els que defensen que l'estat no ha d'interferir per res i que cal tenir el menor nombre de lleis possible. Contra aquesta concepció, hi ha la de llibertat positiva que defensa que la llibertat requereix de recursos per poder triar la meua vida: econòmics, educatius, etc. Si no tinc tot això, no tinc llibertat.

A partir d'aquí, arribem a un darrer sentit de la llibertat, el que Josep Lluís Martí anomena el "sentit republicà" que té a veure amb l'absència de dominació. Una dominació de la qual, moltes vegades, no som conscients per poder lluitar-hi en contra.

Si vivim en societat, hem d'acceptar que cal pactar algunes regles per organitzar la vida en comú i si, amb aquestes regles, no volem perdre la llibertat, només ens queda la democràcia. Com recordava Martí, la democràcia és "l'únic camí que ens garanteix que allò que es pacta és el que la ciutadania consent."

A la segona conferència, amb **Esther Vera, directora del diari ARA**, vam parlar d' "**Opinió pública i llibertat**". Vera va començar pel final afirmant que "la lluita per la llibertat, igual que la carrera per la veritat, no acaba mai". A partir d'aquí, va reflexionar sobre la llibertat d'expressió i de pensament, preguntant-se si té límits i com l'han de vehicular les democràcies. Per Vera, aquestes preguntes, traduïdes al periodisme, i en una societat tan hipercomunicada com la nostra, es converteixen en "per què serveix la llibertat de premsa i quina és la utilitat del periodisme."

Per Vera, "un dels mecanismes de control de la nostra democràcia és la paraula". El control de la informació i del pensament és una palanca de poder en qualsevol societat. A través de la paraula, el poder tendeix a mantenir la seva preeminència i a augmentar la influència. Però la paraula, va afirmar, també és "l'instrument bàsic del pensament crític i un dels pilars de la llibertat individual i col·lectiva".

Es va preguntar "qui, avui, utilitza la paraula i crea opinió?". La seva resposta fou: "els mitjans de comunicació tradicionals i ara, també, els mitjans digitals informals." Per Vera, ara tenim a l'abast moltes fonts d'informació però "estem més ben informats o estem sotmesos a més soroll?" Per a ella, d'entrada, la competència és positiva perquè tenim on triar. Cal però, recordava, triar bé i, sobretot, saber qui paga els mitjans perquè tampoc en periodisme no hi ha res gratuït.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

P E N S A M E N T

El poder, va explicar, té moltes maneres de pressionar els mitjans perquè diguin allò que vol que es digui. A casa nostra, per exemple, caldria preguntar-nos per què tenim tan poc periodisme d'investigació. La resposta, per Vera, és clara: “els mitjans de comunicació no són prou forts i, per tant, no són prou lliures per publicar el que descobririen.” Que un mitjà sigui fort depèn de diferents factors entre el quals, la professionalitat dels seus periodistes i la fortalesa empresarial. Ens hem desacostumat a pagar per la informació. Hem de tenir clar, però, que una cosa és escoltar notícies gratis i una altra, estar ben informat. Si nosaltres, com a lectors, no paguem el periodisme ens hem de preguntar qui el paga i, aquest que paga, normalment, imposarà les seves normes. La majoria dels grans anunciants el que fan és comprar el silenci sobre les seves marques; també els governs.

En periodisme, l'objectiu anhelat és la veritat i deixar en evidència la corrupció, l'abús de poder, la injustícia... però és impossible arribar a tot arreu. No-més els fets ens poden guiar entre l'error i la mentida. “Com?”, es pregunta, “sabent quins interessos té la persona que et passa la informació, contrastant-la i comprovant-la.”

Finalment, va recordar que la pitjor de les situacions per a l'exercici del periodisme i la llibertat d'expressió és la guerra. Tot i que també hi ha límits a la llibertat d'expressió en temps de pau. En tot cas, per acabar, va afirmar que “els ciutadans ben informats són més difícils de manipular.”

Amb la **filòsofa Fina Birulés** i la seva conferència sobre **“Llibertat, món comú i diferència”** arribàvem al final de les Reflexions a l'escola d'aquest curs. Per Birulés, quan parlem del concepte de llibertat, sovint, en tenim un concepte molt abstracte i enganyós. Pensem que som lliures quan podem fer i dir el que vulguem i no n'hem de respondre davant de ningú. Això, va afirmar, “més aviat s'assembla a la solitud.”

Birulés es va mostrar més partidària de la visió de la llibertat de Hannah Arendt quan diu que “la llibertat neix en la nostra relació amb els altres i no amb nosaltres mateixos.” I recorda que Arendt posa, a diferència de la major part de pensadors, la categoria de natalitat al centre: “Els homes no han nascut per morir sinó per iniciar.” Néixer, per tant, és entrar a formar part d'un món que ja existia abans que nosaltres hi arribéssim i que sobreviurà quan en marxem. Néixer és aparèixer per primera vegada.

En aquest sentit, la llibertat política necessita la presència dels altres, exigeix pluralitat i requereix un espai entre éssers humans. En aquest espai públic,

P E N S A M E N T

ningú no pot ser sense que els altres el mirin, sense aparèixer davant dels altres. És en aquest context on creixen les possibilitats de singularitzar-se a través de l'acció i la paraula. Tenir consciència de la nostra vulnerabilitat, que som lliures però no sobirans, és a la base per pensar d'una altra manera la política i la responsabilitat.

Quan inicio una acció, explicava Fina Birulés, la meva intenció xoca amb les accions i reaccions de la resta i, per tant, té conseqüències imprevistes i resultats il·limitats; de vegades són boníssimes, aquestes conseqüències, altres vegades, no tant.

Com que néixer ens ve donat, no tenim el control total de les condicions de la nostra existència i, per tant, és important prendre iniciativa a partir d'allò que ens ve donat. Hem d'entendre l'acció com un acte de ruptura amb el passat i d'introducció d'una cosa nova. En aquest sentit, per Birulés, la política té a veure amb "fer habitable un món concebut com un espai de relacions que es construeix i s'amplia a mesura que promou xarxes de relació."

Les persones no naixem iguals, va afirmar, "arribem a ser iguals gràcies a la nostra determinació." Les lleis marquen l'espai on es pot intervenir, on es pot actuar. La llibertat política, en canvi, té a veure "amb les nostres accions, amb els nostres moviments -reals o simbòlics- i no fent-nos trobar allà on ens esperen." En paraules de Fina Birulés "la llibertat és una mena de perpetu recordatori de la fragilitat de les conquestes per la igualtat."

Birulés va acabar la conferència amb les paraules de Hannah Arendt on la filòsofa alemanya recorda que "quan ja no existeixen ni són vàlides les respostes formulades habitualment, cal tornar a formular les preguntes i encarar els fets que ens interpel·len, no amb ànims de descobrir solucions definitives sinó per trobar vies perquè el món no se'ns torni un lloc aliè i ser capaços de respondre a allò que ens és donat."

Barcelona i Sant Cugat del Vallès. Febrer, març i abril de 2022

Recordeu que podeu gaudir de les conferències del cicle Reflexions a l'escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2022

Els dos amics

Hi havia una vegada dos cactus que es van conèixer al desert. Es volien abraçar però no podien perquè estaven enganxats al terra i es punxarien. Un dia va ploure i la terra es va aixecar, las punxes van caure i es van poder abraçar.

Carolina Rodríguez Soria
1r de Primària

El drac romàntic

Hi havia una vegada, en un poble molt llunyà, un castell amb una reina i un rei que es protegien el millor possible. Perquè deien que hi havia un drac molt estrany.

Llavors van tenir una idea! Dirien a tots els soldats que allunyessin el drac. I així ho van fer, però ningú va tornar. Van dir-ho a altres pobles, però ningú va tornar. Així, dies, setmanes, mesos, fins que un molt eixerit va tenir una idea. Va dir que potser podien dir al cavaller Sant Jordi que fes fora el drac. Però el rei no hi va estar d'acord, el cavaller Sant Jordi era molt maldestre. Però al final va dir que sí. Li va dir a Sant Jordi i hi va anar xino-xano amb el seu cavall blanc. Quan va arribar a la cova del drac, va empassar saliva i va entrar. Quan va ser a dins es va trobar tots els cavallers dormint i un munt de flors, i va veure una família de dracs: un cuinant, l'altre jugant, l'altre amb flors a la mà, l'altre fent curses amb el seu germà petit. La seva mascota era una piranya gegant. Una ombra va aparèixer, Sant Jordi es va girar i va veure el drac amb flors a la mà. L'olor de les flors va ser tan gran que Sant Jordi es va desmaiar.

Com que el rei veia que no tornava, va decidir anar-hi. Quan va arribar va veure el cavaller Sant Jordi estirat a terra, va dir per dins "Ja sabia jo que era maldestre". Llavors va aparèixer el drac amb flors a la mà. Perquè també era romàntic. El rei amb la família drac va tornar cap al castell. Li van explicar que no volien menjar carn sinó que volien estar amb ells.

Luca Icart Muñoz
2n de Primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Ningú

Temps era temps hi havia dos nens, la Mia i en Max.

La Mia tenia el cabell negre i els ulls blaus i era una nena molt intel·ligent.

En Max tenia els cabells de color castany, els ulls verds i era un nen molt espavilat!

Un dia, mentre sortien de l'escola, van sentir un plor que provenia d'un bosc que no havien vist mai. Un bosc màgic!

Era una paraula la que plorava, la paraula "Ningú". En Max li va preguntar què li passava i "Ningú" li va dir que estava molt trista perquè no tenia a "Ningú" com amic i tampoc coneixia a "Ningú".

Finalment es van fer amics i la Mia va tenir una idea: portar a "Ningú" a l'escola.

Allà va fer molts amics i moltes amigues i va ser feliç per sempre més!

I això es tan veritat com que el conte s'ha acabat!

Laia Riba Vega
3r de Primària

La dimensió de la rentadora

Hi havia una vegada dos nens que vivien en una casa i sempre que la mare feia la rentadora, quan treia els mitjons, en faltava un.

Un dia, els dos nens, van decidir quedar-se a observar la rentadora mentre funcionava i tot just quan anaven a marxar perquè no passava res de res... va aparèixer una dimensió desconeguda! De dins de la dimensió va sorgir una mà que agafava un mitjó.

Els dos nens, sense perdre ni el temps ni l'atenció ni un segon, van agafar el mitjó i van estirar. La mà, que tenia més força, va guanyar i els dos nens van entrar a la dimensió desconeguda.

En veure'ls, la gent que hi vivia es va espantar. Els dos nens van cridar alhora:

- Torneu-nos el mitjó!

Els habitants de la dimensió desconeguda no sabien què dir. Un d'ells, el més atrevit, va dir:

- Ho sentim molt. No volíem agafar un mitjó de cada rentadora, ho fem perquè passem gana!

- No passa res, van respondre els dos germans. Espereu-vos aquí que ara tornem.

Van sortir de la dimensió desconeguda i li van explicar a la seva mare tot el que estava passant. La mare, va respondre:

- D'acord! Farem una cosa. A cada rentadora hi posaré una mica de menjar i així no passaran gana.

Els dos nens no van tardar ni un segon a avisar els habitants de la dimensió desconeguda de la notícia. Tothom es va posar content i no paraven de riure d'alegria!

Conte contat, per la dimensió desconeguda... ai no! ... perdó! Conte contat, per la xemeneia s'ha escapat!

Martín Puga Revaliente
4t de Primària

Història d'un cigró

Hi havia una vegada un cigró que es deia Víctor, i quan encara no havia sortit de la seva beina, en Víctor estava molt bé allà dins però tenia curiositat per veure com era el món exterior.

Un dia quan va sortir va veure que no estava sol! L'acompanyaven altres cigrons més grans que celebraven el naixement d'un altre membre de la família.

Un dia qualsevol va veure que hi havia un cigró, petit i sol, i li va dir si volia ser el seu amic. El petit cigró li va dir que sí i que el seu nom era Guille.

Una setmana després va veure que s'enduïen els cigrons més grans a dues màquines on els netejaven i els posaven en saquets, aquestes dues màquines eren mites urbans i ningú sabia si eren reals fins que algú se t'enduïa.

Després d'aquest fet, el cigró Víctor i en Guille van seguir celebrant els naixements i aniversaris i lamentant els comiats i així anaven passant els anys fins que els va tocar el seu torn i se'ls van emportar.

Quan van entrar a la fàbrica van veure que la "netejadora" i "l'envasadora", aquelles màquines llegendàries, eren reals! I també que hi havia més cigrons que no només eren els de la seva planta.

Es van dir de tot cor - Bona sort! i els van llençar a la netejadora, finalment van veure que aquella màquina no feia res, era només una dutxa d'aigua que fins i tot feia pessigolles però també els esperava "l'envasadora" que no els va fer cap dany físic però si un dany sentimental, ja que quan els estaven envasant van tenir la mala sort de caure en saquets diferents.

Al cap d'un temps, ja estaven en un camió direcció al mercat. Quan van arribar, el Víctor es sentia sol però no ho estava del tot perquè al mercat hi passava molta gent. Allà va estar unes quantes hores, quan de sobte algú va agafar el seu saquet i se'l va emportar cap a casa. En aquella casa va estar-s'hi fins a la nit i aquella mateixa nit el van posar en una "banyera" amb aigua molt calenta una bona estona... al cap de vint minuts el van treure i els van barrejar amb tonyina, blat de moro, tomàquets, olives, ceba i pebrot vermell. Entre tots ells s'anaven saludant, al final els van banyar amb oli i sal i els van servir al plat. De sobte una cullera el va agafar i un nen anomenat Ignasi... se'l va menjar!

Quan va entrar al cos, el van triturar i després un àcid el va desfer però l'ànima va resistir i va viure tot un recorregut de corbes fins que va passar per l'intestí, allà va passar una cosa brutal, descansant en un racó es va trobar en Guille!

En Guille i en Víctor, que estaven molt feliços, van decidir acabar aquell viatge junts!

Història acabada història inventada.

Martí Artigas Sanchez
5è de Primària

La vida d'un diccionari

ABACALLANAR-SE: TORNAR-SE UNA PERSONA SECA I PRIMA- S'anava escrivint a si mateix el diccionari.

ABADEJO: BACALLÀ.

ABADIA: MONESTIR GOVERNAT PER...

- Uff, és molt avorrit això de ser un diccionari! Anar escrivint definicions d'unes paraules estranyes que no sé què són...

- Jo no vull escriure! - seguia- Jo vull tenir braços per poder... *ABRAÇAR: ENVOLTAR UNA PERSONA D'UNA MANERA AFECTUOSA.* Fer allò que fan els nens quan els seus pares arriben a casa o quan ells marxen a l'escola. O quan dos amics es troben o se'n van... O, com a mínim, tenir un altre diccionari amb qui poder parlar.

- Puff!- continuava.

O poder fer... *PETONS: FET DE TOCAR AMB ELS LLAVIS A UNA PERSONA O UNA COSA OBRINT I TANCANT-LOS I FENT UN SOROLLET CARACTERÍSTIC.*

Per què m'havia de tocar ser un maleït diccionari? No podia ser ni que fos un... *RATOLÍ: NOM DONAT A ROSEGADORS MÉS PETITS QUE LA RATA DE PELATGE GRIS I CUA LLARGA.* Tampoc no voldria ser-ho. Més aviat voldria ser un... *DOFÍ: ANIMAL MAMÍFER QUE VIU AL MAR I TÉ FORMA DE PEIX.* Ser alguna cosa més important, alguna cosa que als humans els il·lusionés veure o tenir. Alguna cosa que ells apreciessin. Alguna cosa que no comprassin i deixessin al prestatge i no mirar-la mai més. I això m'enfada perquè crec que els diccionaris els podríem ensenyar molt: quan no saben ben bé com escriure una paraula, nosaltres la tenim perfectament escrita. O quan saben una paraula en un idioma però en un altre no, alguns diccionaris també ho tenim i, a més, en tots els idiomes!

Però no, ningú no ho aprecia no, al contrari, creuen que no tenim res d'interessant i que no servim per a res. Això de ser diccionari té moltes coses dolentes. No vull ser un diccionari! -seguia-. Ui ui ui, sento passes...

- Mare, ja he trobat el diccionari! - va dir la Mirta- Però hi ha molt poques definicions -pensava estranyada. - No és com el diccionari de l'escola. Me l'enduré i el llegiré.

SANT JORDI 22

Uns minuts més tard, la Mirta estava asseguda al seu llit llegint el diccionari com si fos un llibre de lectura qualsevol. Ell va pensar que aquest era el moment oportú per fer una amiga, obrí els ulls i començà a escriure:

- Hola, soc el diccionari- va llegir entre les paraules la Mirta ràpidament-. Com et dius?-preguntà ell.

- Em dic Mirta Torrents- va dir.- Com és que no tens les definicions de les paraules?

- Perquè jo no vull escriure definicions - va respondre. - Ja que no tinc a ningú amb qui parlar, escric tot el que sento aquí, a les meves pàgines.

- És curiós. Jo tampoc tinc amics, soc nova al barri i no conec a ningú.

- Això també ho sentia jo. Però hi ha una fàcil solució: vols ser la meva amiga?

- És clar! – exclamà contenta la Mirta.

- Pots anar escrivint tot el que et passa o el que fas i jo et respondré sempre.

I cada dia la Mirta i el diccionari s'estaven hores i hores escrivint. Fou un final molt feliç.

Urgell Gamisans Romà
6è de Primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Enguany, els Jocs Florals de Secundària han tingut un tema: “L’humor”

El planeta cel

Hola i benvolguts estimats lectors i lectores. Sabíeu que avui dia tot allò que no fan la majoria dels humans és considerat estrany? Doncs el dia d’avui us explicaré una jornada a la vida normal d’un nen del nostre planeta: el Planeta Cel. I recorda que a ningú li agrada que li diguin que els nostres hàbits són estranys, tot i que ho puguin semblar per un foraster.

Bé, una vegada advertits els lectors, procedeix a explicar com és el dia a dia en aquest planeta tan particular i bonic. En aixecar-nos (normalment ho fem amb el peu esquerre, perquè hi ha qui diu que fer-ho amb el dret porta mala sort), el primer que fem és un bon àpat per encarar el dia amb energia: un bon sopar. El típic menú consisteix en una amanida, galetes, caramels i *Lacasitos* i per aquells qui es porten malament, macarrons. Un cop sopats, el gos ens passeja una estona, els pares van a l’escola i els nens i nenes donen la lliçó. Al planeta Cel ningú treballa, perquè tothom té el que necessita.

A l’escola, l’alumnat espera el moment del pati per parlar de les cèl·lules procariotes i les civilitzacions antigues i s’entristeixen quan arriba l’hora d’anar a classe i han d’anar a jugar a futbol, explicar acudits i canviar cromos.

- No us acabeu el plat!- diuen els monitors a l’hora de dinar. Per fi verdura! – diu la canalla cansada de tants espaguetis, pollastre arrebossat i croquetes de la iaia. El moment més dur del dia, però, és quan els nens s’han de concentrar per a dedicar unes hores interminables de classe als videojocs més educatius, com el *Fortnite* o el *FIFA*.

Fa temps, ara que ho recordo, vam rebre una visita d’un nen del vostre planeta. Va ser molt amable amb nosaltres i crec recordar que es deia Gurb. Tot i això, no semblava gaire interessat a jugar a les cèl·lules procariotes i a les civilitzacions antigues, però era un estudiant excel·lent en videojocs. No es cansava mai de repassar-los! I amb quina insistència! Ja es nota que en el vostre planeta la mainada és molt aplicada!

A la sortida de l’escola, la canalla passa puntualment a recollir els pares i mares, i comencen les activitats extraescolars. Les més populars són l’estirada de sofà, la mirada perduda per la finestra i la visualització interminable de televisió.

Però després d’un dia tan ocupat, arriba l’hora del descans i no hi ha res que agradi més que la lectura d’un conte tradicional per anar a dormir. Els més

SANT JORDI 22

populars són *Els tres porquets ataquen el llop*, *L'àvia que es va menjar la caputxeta* o *La princesa que va fugir sobre una catifa màgica del príncep pesat*.

I quan per fi arriba l'hora d'anar a dormir, els habitants del planeta Cel somien en mons estranys, absurds i llunyans on els nens juguen a videojocs i estudien les cèl·lules procariotes i les civilitzacions antigues. Però el que és més curiós és que aquells nens d'aquells llocs tan llunyans i estranys també són feliços, ja que aquí i allà, en el fons, el que més els agrada és el mateix: estar amb altres nens.

Gabriel Fructuoso Martín
1r de Secundària

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

L'humor, una eina per la vida

L'Humor, el Maleducat i el Seriós són tres nens de 13 anys que van a la mateixa classe.

L'Humor té un aspecte físic peculiar, de fet, es pot dir que no és el més guapo de la classe. És força baixet i rodonet, porta ulleres, té un nas gros i té grans a la cara. Malgrat el seu aspecte físic poc atractiu, té molts amics a l'escola, tant nois com noies.

I sabeu per què?

L'Humor podria ser un noi reservat, tímid i avergonyit del seu aspecte físic, però just és tot el contrari: és un noi simpàtic, extravertit i molt social gràcies al seu gran sentit de l'humor. S'accepta a ell mateix i fins i tot fa bromes sobre ell, la qual cosa encara el fa més entranyable i cada dia més estimat.

En Seriós i en Maleducat són molt bons amics. Són els més guapos de la classe i treuen molt bones notes. I és per aquest motiu que es creuen els reis del curs. A més a més, no tenen cap mena de sentit de l'humor, sempre pensen que tenen la raó i es permeten el luxe de riure-se'n dels altres.

Òbviament, l'Humor és un dels seus objectius més fàcils, i gairebé podríem dir que n'és el seu preferit.

Malgrat tot, a l'Humor no l'afecten gaire els atacs continus dels dos companys. De fet, sempre els contesta amb una pinzellada de bon humor, provocant-los frustració.

–Ets tan baixet i rodó que sembles una pilota de futbol– li diu en Seriós a l'Humor amb un gran somriure.

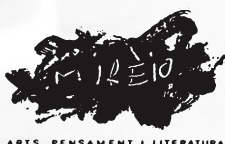
–Gràcies pel teu compliment, m'encanta el futbol!– li respon l'Humor amb un gran somriure.

Els dos amics es miraren molt sorpresos en escoltar-li la resposta i començaren a reflexionar.

Des d'aquell dia, el Seriós i el Maleducat es van adonar que tenir sentit de l'humor és un gran avantatge, una eina per la vida per sentir-te feliç i afrontar determinades situacions.

I d'aquesta manera, van començar a apreciar i a respectar l'Humor. **Ja no es reien d'ell, sinó que reien amb ell.**

Cléa Jonart
2n de Secundària

No hi ha nom pitjor que el meu

Hèctor: S'han referit a mi d'aquesta manera des que vaig néixer i, si pogués aparèixer al passat per evitar el moment en què es va decidir, perquè aquest provocaria que la meva vida passés a ser un infern, faria tot el que se'm demanés i més. Les sis lletres del meu nom em descriuen soles, com si els meus pares ho haguessin fet expressament: Heroic, Elegant, afeCtuós, Treballador, Organitzat i Responsable, bé, això és el que m'agradaria a mi perquè qualsevol persona que em conegués hi posaria: Histèric, El més despistat, Castany, Trist, desOrdenat i, sobretot, Rabiüt. Sé el que pensareu ara mateix de mi, però és que qualsevol sap que un nen petit de vuit anys no pot fer-ho millor o, almenys, aquesta és la meva manera d'excusar-me.

Tot va començar un dilluns de juny al matí mentre em prenia la llet d'un color marró per culpa del que hi havia posat la meva mare prèviament, perquè intento que semblés que no, però encara necessito la mare. Va ser a la cuina on em van donar la notícia, la que em faria retornar a la tassa el que retenia a la boca:

—Hèctor, he trencat aigües.— I no, es veu que la meva mare no és una heroïna capaç de partir l'aigua en dues, sinó que el meu germà petit estava a punt de sortir de la seva panxa enorme.

No us podeu imaginar les dimensions de la panxa, “el meu germà deu ser altíssim”, pensava jo, però tardaria poc a comprovar que no. El meu germà era tan petit que no era capaç de distingir-lo entre les nines de la meva germana Laura, que tenia la meitat d'anys que jo. No entenia per què la mare plorava i el meu pare s'ho mirava tot des de la distància. Sabia que ho havia de fer així, com deia ell, ja tenia experiència. Havia tornat d'un dels seus llargs viatges, per la qual cosa sabia que aquest naixement era important. Mai hi era, ell, a casa, encara que era molt present a la família i no fallava mai a l'hora d'enviar un detallet des de cada lloc on treballava. Teníem una col·lecció més gran que la panxa de la mare que reposava a l'entrada de casa. Va ser justament allà on vaig rebre la segona novetat del dia: seria jo l'encarregat de cuidar el nounat que entrava en braços. Em sentia molt important i estava molt content, tot i que després de l'endemà retiraria aquestes paraules i és que va ser, oficialment, el pitjor dia de la meva vida.

Vaig sortir del llit a dos quarts de vuit del matí. Mai m'havia aixecat tan aviat, però és que els plors del meu germà petit van servir-me d'alarma. Vaig baixar i semblava que només ho sentia jo, feia mala olor i quan vaig obrir el llum, vaig cridar com si acabés de veure un fantasma:

—Ets un Històric, fill.— Va dir-me la mare i, va ser allà quan vaig aprendre a canviar bolquers i, tot i sonar emocionant, creieu-me que després de tres-centes cinquanta-dues vegades, no ho és tant.

I és que aquesta no va ser l'única cosa que em va fer cridar aquell dia, perquè la que ve sí que no us la creureu. I és que vaig anar a la taula de la cuina i me la vaig trobar buida. La meua tassa de llet era a l'armari, tan buida com la taula, per la qual cosa em vaig veure obligat a preparar-me-la jo mateix. Vaig deixar el petit, que m'observava feia estona, sobre el moble, al costat de la tassa i quan anava a vessar-hi la llet, vaig trobar-me'l de la mateixa manera que quan havia entrat, buit. On era la meua tassa? I el nadó? Al meu germà vaig tardar segons a descobrir-lo; pel que fa a la tassa, encara la busco ara. I va ser en aquell moment quan el meu millor amic Marc, va entrar per la porta. S'hi sentia com a casa seva i, en explicar-li el què m'havia passat, va dir-me:

—Ets el més despistat que conec. És normal que et passin aquestes coses.

Quan va marxar vaig pujar a pentinar a qui m'havia amargat el matí. Faltava poc per dinar i vaig veure que començaven a distingir-se cabells rossos. Quina sort! Jo havia heretat el color del meu pare: "Tu sempre seràs el meu petit Castany", em deia sempre quan era a casa.

La meua mare va arribar a casa a l'hora de dinar i en acabar vaig pujar a l'habitació molt trist perquè tornava a marxar amb la Laura i em deixava sol a casa amb el pesat del meu germanet. No era estrany que em sentís així perquè durant les hores següents vaig perdre el meu germà entre la roba de l'habitació. Tothom sap que soc molt desordenat, tant que he descobert que també soc capaç de perdre nens petits. I per acabar de rematar el dia, el més petit de la casa va trencar-me els deures i, jo que, com sabeu, soc un Rabiüt, vaig estar a punt de marxar de casa i no tornar mai més que, realment, és el que hauria d'haver fet perquè en acabar el dia vaig tenir la pitjor notícia, més que totes les altres i, és que aquestes paraules m'han quedat marcades de per vida. Les van dir els meus pares a la vegada. Bé, van intentar-ho, perquè el pare ho va fer des de Sydney en forma de trucada:

—El teu germà es dirà Hèctor.

Judith Subirats Bosch
3r de Secundària

Ara rius?

Quina gràcia, no?

Quina gràcia que cada cop que li dius que està grassa,
ella es mori per dins.

Quina gràcia que cada cop que ella va amb roba estreta,
li facis algun comentari pervertit.

Quina gràcia que riguis del seu cos,
i del seu metabolisme alentit.

Quina gràcia que li hagi insinuat que no mengi,
i ella hagi accedit.

Quina gràcia que ella es miri els canells amb sang gotejant,
i que tu no estiguis ni penedit.

Quina gràcia que ella volgués viure,
però tu li hagi prohibit.

Quina gràcia que tu siguis l'únic que es diverteix,
en aquest joc avorrit.

Quina gràcia que ella s'hagi llevat la vida,
només per tu, desagraït.

Marina González Vilardaga
4t de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Picasso és famós

Fa molt de temps va néixer un bebè que es deia Picasso. De petit li agradava anar a la platja a inspirar-se per a fer els seus dibuixos. De gran es va fer famós i la seva família es va posar molt contenta i van celebrar-ho amb els seus amics.

Estava tan content que va pintar un nou quadre que es deia “El mar de Barcelona”. Un dia va preguntar a la gent perquè estava tan emocionada, i tothom li va dir que volia fer-li una entrevista. Va fer-les, i estava tan cansat, que quan va arribar a casa, va estirar-se al seu llit i va descansar molt.

Després va continuar pintant i pintant.

Mariona Vilaplana Gómez
1r de Primària

Les tres amigues

Hi havia una vegada una nena que es deia Clara. La Clara era molt aventurera i li agradava molt explorar.

Un dia, caminant per la selva, es va trobar una nena que es deia Alba i una altra nena que es deia Ainara. L'Alba era molt simpàtica i l'Ainara era molt valenta, així que van decidir fer-se amigues.

Van començar a caminar per la selva fins que es van trobar amb un lleó. L'Ainara, com era molt valenta, sempre portava una espasa a sobre.

La Clara va dir: - I què farem ara?

I l'Ainara va dir: -Doncs lluitarem!

I l'Alba va contestar: - Però com?

I l'Ainara va dir: - Doncs amb espases.

I així va treure tres espases que portava a sobre i van començar a lluitar les tres juntes.

Al cap d'una estona van acabar guanyant al lleó i van seguir caminant.

Van passar uns minuts i van acabar sortint del bosc. Van decidir fer una festa de pijames i s'ho van passar pipa.

Iris Moranta Durà
2n de Primària

El Diamant del temps

Hi havia una vegada dues nenes, la Clara i la Fiona. Un dia de primavera van anar a un castell i van trobar un diamant de color lila. S'hi van apropar i el diamant va començar a brillar. La Fiona li va dir a la Clara que era un diamant del temps. Quan van arribar, estaven en una selva molt gran i frondosa, llavors van començar a caminar i van trobar una cova molt gran i a dins hi havia el mateix diamant, el van agafar i van tornar a viatjar.

Quan van arribar estaven en un arbre i van trobar una serp que es deia Porqui. I li van preguntar:

- Tu saps com tornar a casa nostra?

En Porqui els va dir que sí, perquè sabia parlar. Quan en Porqui va tocar el diamant van sortir molts llocs, a la platja, a la muntanya, en una cova i a la seva ciutat l'any 2022. Van tocar el diamant i van tornar a viatjar en el temps. Després es van despertar, estaven a casa seva!!

I en Porqui també! Com era possible? Però els va agradar molt estar junts.

Van tornar el diamant al castell sense que ningú els veiés. S'ho van passar pipa.

I conte contat, conte acabat.

Clara Albacar Gómez
3r de Primària

La biografia d'en Ramon

Estimat besavi:

Per començar serà millor que em presenti, soc el teu besnet Frank. Sé moltes coses teves perquè a casa sempre estàs molt present i m'expliquen històries teves que em van captivant. Sé que el teu nom és Vicent, tot i que tothom et deia Ramon.

No vas tenir una vida fàcil, si més no atrafegada i complicada. Vas néixer el 1929 a Aiello de Malferit, un petit poble de València. El teu primer fet va tenir lloc aquell dia perquè la teva mare va morir durant el part i el teu pare es va fer càrrec de tu i de la teva germana, però no per molt de temps, perquè el van tancar a la presó per ser del bàndol contrari. De seguida et van buscar una mare de llet, la senyora Micaela, una dona del poble que acabava de tenir un fill. Però viure allà tampoc va ser gens fàcil. Per començar et van canviar el nom perdent així part de la teva identitat.

No vas tenir sort d'anar a l'escola i vas aprendre a llegir i a escriure tu sol. Una cosa que em crida l'atenció és que sempre ho feies amb majúscules, suposo que no sabies fer-ho d'una altra manera. Encara avui trobem notes teves per la casa perquè sempre vas ser una persona molt endreçada.

Sempre anaves a treballar als camps d'arròs amb la teva bicicleta negra. En aquest camí és on vas conèixer la meua besàvia Pepica. Ella tampoc havia tingut una vida fàcil de minyona, de casa en casa, és per això que en només 6 mesos ja us havíeu casat.

Després va arribar la vostra primera filla, la meua àvia Pepa i nou anys més tard el meu tiet Vicent. En el teu temps lliure t'agradava fer tir al plat i vas ser un dels millors del poble. També cuidaves de conills, gallines i tenies dos gossos, Berta i Duna. Els cap de setmana sorties amb els teus amics i al final del camí petàveu la xerrada sota una figuera.

La meua mare sempre diu que t'hauria fet molta il·lusió conèixer-me però a mi també. Un altre dia t'escriuré una altra carta però ja t'avanço que m'agraden molt les figues i l'arròs... Per què serà?

Adeu Ramon

Firmat: Frank Martínez

Pol Martínez Martínez
4t de Primària

En busca de la nada

En un lugar muy muy lejano donde el gran tesoro se situaba. Se había hablado de él durante milenios y, lo que aún no sabía nuestro protagonista era que se iba a embarcar en la mayor expedición que jamás se habrá visto en siglos. Una aventura no solo material, si no de aprendizaje. Esta es su historia.

Él era Marty. La peor persona del pueblo Historiano. Había sido así desde pequeño, sin cambiar. Lo que no sabía era que eso, su egoísmo y grosería, desaparecería al poco tiempo. Esa misma noche, el viejo anciano anunció en la plaza del pueblo un acontecimiento ocurrido ese mismo día:

- ¡Atención! - anunció el anciano. - Hoy mismo, en la mina del pueblo, se ha encontrado una losa antigua hablando de la riqueza infinita, pero, ¡cuidado!, solo dice que la aventura es para grandes exploradores, sin miedo y con coraje. Anuncia que el tesoro está recto hacia el norte, así que, para los que estéis interesados, ¡ya sabéis! -.

Pasaron días y noches hasta que, por fin, Marty, al cuarto día del anuncio, salió a la luz del alba, en dirección al norte, para encontrar el tesoro. Se llevó agua y comida para un mes de viaje, armas y un carromato tirado por 2 grandes caballos, para avanzar más rápido. Y con todo esto, Marty, la peor persona del pueblo Historiano, se embarcó en la que sería la mayor hazaña de su vida.

Pasaron ya 1 semana cruzando grandes llanuras, bosques espesos, parajes nevados y altas montañas. En ese instante estaba cruzando una gran campiña, cuando, a lo lejos, vio un dragón echado en el suelo, medio muerto. Cuando Marty llegó ante él, el dragón preguntó:

- ¿Qué haces aquí, viajero? - .

A lo que Marty respondió:

- Buscando la riqueza infinita, ¿y tú qué haces aquí tirado, medio muerto? - le preguntó.

- No he comido desde hace meses - aclaró el dragón - ¿Me podrías dar un poco de tu comida para volver a volar? De lo contrario, moriré - afirmó el animal -.

- Lo siento, pero no puedo - respondió Marty - he de seguir con mi aventura -. Y así, Marty rodeó al dragón y continuó con su marcha.

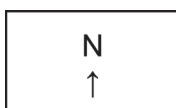
Pasó el tiempo y, al final, el dragón acabó muriendo por inanición, todo por el egoísmo de Marty.

Habían pasado otros tres días desde el encuentro con el dragón. Marty se empezaba a arrepentir. Sin quererlo, empezó a llorar pensando en el crimen que había cometido. En ese momento su faceta egoísta se transformó en una faceta empática y colaboradora.

Un tiempo después, hacia las 2 semanas del anuncio de la losa, Marty seguía avanzando. A unos cuantos kilómetros, más o menos a medio día de viaje, había una gran cordillera, seguramente la más alta de Hístorria. Al fin llegó ante ella y, por la pronunciada subida, tuvo que abandonar la idea de cruzarla. Allí, en la lejanía, vio antorchas prendidas y ciertas estatuas referentes al tesoro que buscaba. Estaba claro que tenía que dirigirse hacia allí.

Cuando llegó vio que la entrada antes vista, era una especie de entrada a un templo incrustado en la montaña. Allí, al lado del comienzo del templo, había un pequeño cartel que decía:

Sin más remedio, siguió el gran pasadizo subterráneo, el cual, le llevaba hacia el norte. Allí, unos cuantos metros más allá de la entrada había un pequeño templo. Un pequeño templo, en cuyo centro había 2 objetos igual de importantes: un bidón de madera con 1 litro de agua y una espada de oro cincelada con bordes de plata. Sin dudarlo, Marty fue corriendo a por la espada y salió del templo con una sonrisa entre los labios. Ya habían transcurrido horas desde su llegada al templo y, por fin, ya veía la luz del sol al final del pasaje. Por fin, había finalizado su larga caminata a través de la montaña. Cuando salió del túnel vio que el paisaje había cambiado radicalmente. Había entrado por una tundra helada y ahora aparecía cerca de la costa. Después de observar el bonito paisaje, como siempre, siguió caminando. Volvieron a pasar semanas y semanas cruzando grandes parajes. Hasta que ocurrió lo inevitable.

Después de semanas recorriendo infinitos lugares, a la tercera semana de viaje, se le acabó el agua. Ese gran bidón que había encontrado en ese pequeño templo en el interior de la montaña le hubiera salvado de esa falta de agua. Ahora, en cambio, una inútil espada de oro que de ninguna manera le podía salvar de la deshidratación. En ese instante, el auge materialista, avaro y rastro de Marty se había convertido en una idea amable, serena y reflexiva que lo azotaba desde lo más profundo de su ser.

Habían transcurrido 3 días desde el hecho y, Marty, muerto de sed, podía divisar a la lejanía una gran torre de marfil con un gran manantial al lado. Cuando llegó ante ella observó el gran portón, de 3 metros de alto. Una vez dentro, vio un gran cofre en el centro de la estancia. ¿Podía haber llegado finalmente a su destino? Marty ya se lo intuía y, muy despacio, abrió el cofre. Vio que de él no paraban de saltar monedas de oro y plata, copas de rubíes

S A N T J O R D I 2 2

y todo tipo de joyas preciosas. Estaba claro que había encontrado el tesoro, pero, ¿realmente lo necesitaba?

Reflexionó durante horas mientras no paraban de salir joyas del cofre. Al final, pensó dentro de sí:

- Tampoco me hace falta- pensó- vivía muy bien antes de salir a por él. Además, tampoco encuentro necesario tener tantas riquezas. Me parece que lo voy a dejar aquí. Me iré sin nada-.

Bebió, comió, descansó y rellenó los barriles de agua y guardó todas las bayas que crecen cerca de la torre. Y así, con todos los víveres repuestos, volvió a casa con su carromato y sin nada ¿o sí?

Biel Martínez Corbera
5è de Primària

Com dos pètals enamorats

Només queden tres pètals de la màgica flor blava del vell viatger Josep. Això vol dir que només li queden tres grans viatges per gaudir arreu del món. La seva vida s'acaba, la seva ànima desapareix.

Es posa el seu barret de vellut tan estimat, un dels dos pantalons que li queden a l'armari i la seva camisa preferida, la que li va fer la seva dona just abans d'anar-se'n a fer companyia a les estrelles.

Encara viu a la caseta on la Georgina i ell van crear els records més gegants i bonics que encara avui guarda dins el racó més amagat del cor perquè ningú li pugui treure. Cada nit, abans d'anar-se'n a dormir, treu la seva caixa de records i somnia en llargs i esplèndids viatges a llocs que no ens podem ni imaginar, a llocs plens de màgia i color. Però, no és el mateix viatjar sol que viatjar amb la persona a qui més estimes. Per això, des que la Georgina se'n va anar al cel agafada a la seva mà, sempre s'emporta fotografies i molts, molts records als seus solitaris viatges per poder-la veure i recordar-la sempre que ell vulgui i fer com si estigués allà, amb ell, amb el cap recolzat a la seva espatlla esquerra. Ho nota, ho sent. Sent els seus suaus cabells acariciant el seu rostre.

A ell, li agrada.

Així doncs, quan acaba de vestir-se i de preparar la petita i atrotinada maleta vermella, obre la porta i, per fi, surt a l'exterior. On podria anar aquesta vegada? Aquest matí de dissabte, nota que té ganes d'aire fresc, de muntanya. "Doncs que el destí em porti a la més inspiradora muntanya", es diu el Josep. I així és com ho fa sempre. Tanca els ulls, respira l'aire pur del petit turó i es queda així una bona estona que, per a ell, passa en un tancar i obrir d'ulls. Avui, però, fa una excepció i es queda una estoneta més. És un dels tres últims viatges abans d'anar al país dels sense ànima i a més a més, és la primera muntanya on va tot sol, sense ningú, sense la Georgina. És trist, però ell en té prou amb les fotografies i sobretot, amb els records guardadets a la seva caixa forta, al seu cor.

Quan torna a casa, sí, veu un pètal blau de la màgica flor blava a terra, caiguda. Això sí, els dos últims dèbils pètals segueixen ben agafadets, juntets, a la tija de la flor.

Com dos enamorats.

Anna Sambola Arrabal
6è de Primària

Enguany, els Jocs Florals de Secundària han tingut un tema: "L'humor"

No soc jo

No soc jo, són els altres. Sempre em passen coses molt estranyes, perquè visc en una casa embruixada, o això crec.

Les parets es mouen, i tu preguntaràs: "Com que es mouen?". Doncs molt fàcil, mentre camino per casa, de cop les parets xoquen contra mi. Els pares sempre em diuen que estic als núvols i que vigili, però no soc jo, són les parets que s'interposen en el meu camí.

Els objectes desapareixen. "Com que desapareixen?". Us dono un exemple: el meu raspall de cabells mai és on l'havia deixat l'últim cop. Direu que això és normal, però no, perquè l'he arribat a trobar en els llocs més inesperats, com sota el coixí del meu llit, al rentaplats, al sorral del meu gat, a la terrassa... I no soc jo, segur que és la casa. Però aquest cas, no només em passa a casa, sinó que també m'ha passat amb el necesser amb els sabons que m'emporto a l'extraescolar de bàsquet. Un dia està a la meva bossa i l'altre a la secretaria del club. No ho comprenc.

El meu cabell està posseït. "Com que posseït?". Tot comença quan el tinc mullat i me l'he d'assecar. Poc a poc em comencen a sortir rínxols al cabell, i jo el tinc llis. Possiblement és de les coses que em passen que més em molesten, perquè el meu cabell és molt important per a mi, i tot i que m'hi posi mil productes, no se me'n van. Per tant, hi ha d'haver alguna energia per casa que fa que em despentini. És inquietant, no creieu?

La meva habitació és definitivament un caos. "Com que un caos?", mira que jo hi poso tota la meva voluntat. Per exemple: cada matí poso tots els meus ninos en un ordre específic sobre el llit, i quina és la meva sorpresa quan arribo a casa? Doncs que estan tots desordenats, així que a vegades penso que tenen vida pròpia i mentre que jo no hi soc, ells mateixos es canvien de lloc. O potser és culpa del meu pare, que no és capaç de reconèixer-ho perquè està totalment obsessionat amb els meus ninos fins al punt que els hi posa els noms més estranys? "Gumersindo". Us ho podeu creure?

Veieu? No soc jo, és la casa!

Cada dia cau una foto de la paret. "Com que cauen?". Tinc un mural de fotos a la paret de la meva habitació i des de fa un temps, cada dia en cau una. Jo l'enganxo, i al dia següent en cau una altra, i així cada dia. És com si algú volgués jugar amb mi.

Sembla que les mascaretes es reproduïxin. “Com que es reproduïxen?”. Jo no faig més que recollir mascaretes de tot arreu, i sempre tornen a aparèixer. I a part només són les meves, i ho sé perquè a la goma els faig un nus. Sembla que la casa s’estigui aprofitant de la situació de la pandèmia. No puc més! Espero que aviat puguem prescindir-ne de l’ús, un problema menys que tindrà en aquesta casa embruixada

I no cregueu que és l’única cosa que es reproduïx, a part de les mascaretes. Les ampolles d’aigua que m’emporto al bàsquet també, però aquesta vegada en un mateix lloc: a la motxilla. Cada vegada que me’n vaig a un entrenament, haig de portar una ampolla d’aigua. El tema és el següent: les ampolles se’m van multiplicant a cada entrenament, i no ho comprenc. Tothom em diu que quan desfaig la bossa no les trec perquè no me’n recordo, però jo estic segura que sí que ho faig. Probablement deu ser el fantasma de casa junt amb l’esperit, és de bojos!

La roba desapareix així com així. “Com que desapareix?”. Allò que vull posar-me, sigui al matí o a la tarda, mai hi és. Tot comença en recollir la roba: la meva mare la plega i suposadament la porta a l’habitació. Quan jo torno a casa, ja no hi és. Segons ella, me la deixa sobre el llit, però no pot ser cert, ja que encara que busqui per tota l’habitació, no la trobo. En aquest cas, no se si és l’esperit o el meu gat. Però no soc jo, n’estic segura!

Els llums me’ls trobo sempre encesos. “Com que encesos?”. Els de la meva habitació, els del bany, els del passadís i molts més. Jo estic segura que els apago, però no deu ser així, perquè sempre que torno a aquell mateix lloc, me les trobo un altre cop enceses. Però recordem que no soc jo, és l’esperit de casa!

Hi ha dies que caminar per casa s’ha convertit en una carrera d’obstacles. “Com que una carrera d’obstacles?”. Et pots trobar qualsevol cosa pel terra, com una motxilla, una pilota, un parell de sabates, una jaqueta, un mòbil i mil coses més. Els pares diuen que si és que m’estic preparant per a les olimpíades de tant saltar i esquivar els objectes. No ho comprenc, sempre són coses meves! És realment sorprenent.

Amb tot això que us he explicat, què creieu, que soc jo o que és la casa?

Tothom opina que soc jo, perquè sincerament, ells sempre diuen que soc molt despistada, desordenada i que tot el sant dia vaig somiant truites. Potser tenen una miqueta de raó, però per a mi, també és bo reconèixer els meus defectes i riure-me’n. Seria increïble que visqués en una casa embruixada!

Irene Bocanegra Garcia
1r de Secundària

Mentides i emocions contradictòries

-L'alegria?- pregunta la meva versió de deu anys des del meu llit.

-L'alegria és una emoció molt forta- respon la meva àvia Anna.- Molta gent la viu tan intensament que quan la tasten una vegada no se'n saben estar i són incapaços de deixar-la anar. És una emoció poderosa, sens dubte, però també és una d'aquelles que quan la sents durant llargs períodes de temps i l'acabes perdent irreversiblement sents un buit tan profund que sovint no tens més remei que recórrer a la ira.

-Per què la ira?

-L'emoció de Satanàs, diuen- diu la meva àvia mentre m'envolta amb la manta.- Una emoció tan perillosa que una religió sencera ens ha encoratjat a evitar-la des dels inicis del món. Tot i així les coses més grans mai aconseguides acostumen a venir agafades de les mà d'emocions provocades per la ira, com la venjança, l'enveja, la repugnància i el dolor.

-La ira sovint dona fruit a un dels meus recursos humans preferits- segueix la meva àvia- la mentida.

-És tan sensacional la mentida. Et pot portar a infinitat de llocs extraordinaris i a la vegada ofegar-te amargament. Apuntar-te amb una pistola mentre et diu quan t'estima. Retorçar la veritat per obtenir-ne una de nova només amb l'objectiu del benefici propi. Innumerables persones han creat fortunes incalculables des de la mentida. És certament un recurs retorçat, però no se li pot negar grandesa. Algunes persones intenten combatre-la inútilment amb altres emocions, una de les preferides sol ser el desig.

-El desig? No ho entenc. Si tots desitgem coses.

-Exacte, precisament per això. Al cap i a la fi cal una emoció molt forta per a combatre'n una de tan poderosa com la ira, i què millor que el desig insaciable d'aconseguir alguna cosa. I tot i així, des de petits ens neguen el desig, Aquella joguina que veies als aparadors i sabies que mai tindries. La casa que et vas prometre comprar però el teu salari mínim mai t'ho va permetre fer. L'anunci del teu cotxe somiat que sortia abans de les notícies però tenies la certesa que mai seria res més que això, un anunci.

-El desig és quelcom perillós. De petit t'ensenyen a no parlar amb desconeguts, a no dir barbaritats i a compartir joguines. No obstant, el que no t'ensenyen és a dir que no. No a moltes coses, i al desig sobretot. A posar un final a la infinita avarícia. Perquè massa vegades acostuem a pensar amb el cor

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

i no amb el cap. I resulta molt més fàcil deixar-se emportar pels anhels que per les obligacions.

-Però quina tonteria, tothom pensa amb el cap- responc jo amb una certa burla en el to.

-Ah!, això és el que ens agrada pensar. Però estic convençuda que si tothom pensés amb el cap ens hauríem estalviat prou desgràcies i a aquestes alçades ja estaríem vivint a la Lluna. Deixar-se manipular per les emocions és tan fàcil. Està bé sentir, és el que ens fa humans, però establir límits entre la realitat i el que et passa pel cap és la clau de la felicitat. No es pot viure sempre en una expectativa. Res serà mai perfecte.

-No em posis aquesta cara. Durant la infància existeix un escut, un escut infranquejable que et protegeix de tot mal i t'envolta en perfecció -continua la meva nona en veure la meva expressió amarga.

-I jo tinc aquest escut?

-Més que ningú.

-Però llavors àvia, què creus que hauria de fer? Què hauria de sentir? Sembla que no hi ha cap emoció perfecta.

-Tu? Tu assegura't que la gent del teu voltant tingui un motiu per somriure. De la perfecció ja ens n'encarregarem més endavant- diu amb la mirada perduda en la fotografia de la meva mare sobre la meva tauleta de nit. - Suficient per avui. Demà tens escola.-

Dient això la meva àvia apaga el llum i ajusta la porta per submergir la meva habitació en la foscor.

Al llarg dels següents anys aquella conversa era l'únic que em venia al cap quan algú em preguntava per la meva àvia.

En aquell moment, la meva nona no sabia l'impacte que van tenir les seves paraules en mi. Sobretot perquè vaig creure aquella absurda mentida de l'escut de la infantesa. I arran del que em va explicar sobre la mentida a dia d'avui encara em pregunto realment quanta part de la conversa va ser veritat i quanta va ser mentida.

Alba Estapé Ruiz
2n de Secundària

Tragicomedia de un loco

Lúgubre. Glacial. Así era la atmósfera en la que la gran ciudad condal se veía sumida esa mañana. No acostumbro a desvelarme a estas horas. Todo inmerso en esa lobreguez característica de hospital nocturno que sumerge a las calles que como arterias se dilatan entre los imperturbables edificios de color gris. No se oye el mundanal ruido que habitúa a climatizar el bullicio de la urbe. Y pienso que si me han dejado aquí es porque lo merecía. Al fin y al cabo, fui yo quien la dejó morir olvidada 5 años atrás.

Me levanté de ese lecho que sentía tan lejano. Su muerte me había damnificado tanto, lo había meditado y juzgado tanto que sólo suponerlo me invadía una somnolencia tan abismal que me hacía volver a mi letargo.

Me vuelvo a encontrar en mi lecho, en frente de este hay un escritorio. Me quiero levantar, pero la indisposición de mis músculos me comunica que ya no obedecerán más.

No sé cuánta es la magnitud del tiempo pasado, pero yo me seguía acordando de ella. Trabajaba en el circo, siempre con aquel aire que la caracterizaba. De sus poros emanaba hilaridad y entusiasmo que se condensaban en el aroma del deleite y la benevolencia.

Fueron años felices en los que mi espera fuera del circo me hacía el hombre más afortunado del cosmos. Me regocijaba cuando ella me miraba miedosa desde la lejanía. Era un juego que teníamos. De camino a su casa siempre miraba atrás y se daba prisa cuando me veía a pesar de lo mucho que me esforzaba. Todos los intentos de acercarme a ella fueron en vano. Aunque aquella tarde fue diferente.

Me encuentro en las puertas de aquel imponente anfiteatro que se alzaba por encima de los mortales y casi tocaba los pies de dios. Nunca me había gustado esa obra de arquitectura maestra que levantaba toda una colosal capa encima de ella y ahora entiendo el porqué, ahora lo entiendo todo.

No tardo en percatarme de lo que había hecho, mi memoria me había fallado todo este tiempo, ahora iba regresando poco a poco, goteando imágenes y sonidos. Fue una tarde otoñal de 1973, los pigmentos ocres y anaranjados empañaban cada recóndito lugar de la fachada del circo. Debajo se encontraba ella, calzaba un vestido floral granate y a su lado había un hombre de estatura promedio enfundado en un traje azabache cuyo rostro no pude contemplar. Se movían juntos siguiendo la senda laberíntica que formaban los callejones concluyendo en una insospechada ubicación en la que había estado tantas veces. Yo la quería, ella sólo podía ser mía.

El verla entrar con ese hombre en su casa me expuso deliberadamente al sentimiento de posesión que me consumía y hacía estallar monumentales bombas en mi médula. Reían. Ella achinaba los ojos y abría la boca. El hecho

SANT JORDI 22

de que se lo estuviese pasando bien con otro individuo me hizo incapaz de observarse a sí mismo. Y la ira me conquistó. Un mar de vesania chocó contra el poema aún no acabado de mi corazón y mis sentimientos tomaron el control en un golpe exitoso.

Estaba entre mis manos, pero no de la forma que siempre había codiciado, sino que era yo que la estaba ahogando. La cara que una vez había sido la más bella se enrojecía fugazmente tapizándose con telas rosadas y congestionando todas las venas que permitían el flujo de la sangre. Gritaba débilmente y el hombre fue incapaz de articular cualquier movimiento hasta que falleció. Únicamente, me acuerdo de verla allí, tendida en el suelo con el hombre al que siempre había esperado, aquel que no era yo.

Escuché mi nombre resonar en la ventana, y decidí agudizar mis sentidos para oír con más precisión. Voces, eran voces. Me dirigí hacia el lugar con pasos pesados y lentos, como una muerte plácida.

Las voces musitaban, susurraban y decían mi nombre en lo que aparentó ser un plan. Colérico, choqué mi cabeza contra el cristal y solté una carcajada al observar a los psiquiatras que retrocedían.

Héctor González Hortelano
3r de Secundària

Humora'm això

Una cirera cau d'un cirerer, les altres se'n burlen d'ella, la cirera s'enfada i crida -calfeu immaures!

L'humor. Què fariem sense ell. Gràcies als acudits podem parlar de coses tristes i riure en lloc de plorar, podem passar-nos-ho bé i no pensar en els nostres problemes. Cap moment millor per a l'humor que ara.

- Amor?
- Digues, amor.
- Has estat al meu costat en els pitjors moments.
- Ho sé amor.
- Crec que em portes mala sort...

Fan que els problemes desapareguin, i que no pensem en la situació, bromejar per distreure's dels mals, ja que ho hem passat molt malament.

Vaig veure un home amb un sol ull, al cinema 3d

Cal passar-nos-ho bé i burlar-se de la situació. Perquè tot el que és trist es pot fer divertit, la vida cal gaudir-la, no cal pensar cada moment en els problemes del món, hem d'alliberar-nos-en!

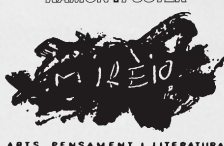
Mai no oblidaré les últimes paraules del meu avi just abans de morir. "Encara sostens l'escala?"

Riure i riure i no parar mai; ja que hem estat tan malament. Ai! Que n'hem estat de malament. D'acord que en d'altres parts del món la gent es moria massivament doblant les morts de la Covid, però el coronavirus ens ha afectat a nosaltres, que malament que ho hem passat.

*Què tenen en comú els pares d'un orfe amb el Nemo?
Cap d'ells no es pot trobar.*

D'acord que en altres països no han pogut començar a vacunar-se i nosaltres ja anem per la tercera dosi, però el trauma que hem tingut, i d'acord que a Àfrica ha mort més gent per gana que no pas pel confinament ni pel coronavirus, però nosaltres també ens ho hem passat malament i tenim el dret de riure'ns-en.

Als meus avis els agradava burlar-se de mi als casaments, dient-me: "Seràs el següent!" Aviat es van aturar quan vaig començar a fer-los el mateix als funerals.

SANT JORDI 22

És clar que hi ha gent vivint sota dictadures, però cal riure! Ens burlem exclusivament de les tragèdies, ja que ho hem passat malament i ara que s'està solucionant per nosaltres, els acudits no poden parar.

*Estava excavant al nostre jardí quan vaig trobar un cofre ple de monedes d'or.
Estava a punt d'anar directament a casa per dir-ho a la meva dona, però llavors
vaig recordar per què estava excavant al nostre jardí.*

Imagina't un univers on en comptes de quedar-nos les vacunes les donéssim. Que graciós! No creus que cal riure? Bé, no pels qui realment són afectats pels problemes sinó pels qui hem de suportar-los tot el temps.

Vaig veure un vell relliscar i caure, quin idiota

Sofriu, sofriu! Que us convertireu en la meva diversió. Ja que sou titelles i jo el titellaire. BALLEU TITELLES MEVES, BALLEU. Moriu-vos i sofriu que jo haig de riure!!

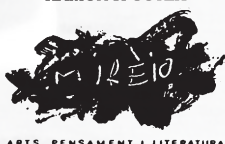
*A un nen petit li va caure el seu cucurutxo de gelat, directament sobre el cadàver
de la seva mare.*

O potser no et fa gràcia, et fa tan trist que no vols ni mirar. Ai la vida que bonica. El sol està al cel! Potser està tapat per núvols foscos i grisos, però jo el continuaré veient, i només veuré això. Perquè encara que el món estigui sofrint, he mirat el rellotge i l'hora diu que haig de parlar de l'humor. Perquè sempre podem tornar a l'humor, a les nostres cases o pisos amb quatre parets, amb els nostres cotxes i el nostre menjar i amb les nostres frivolitats.

*Un nen li diu a sa mare. - creus que soc lleig? -
-Déu no fa coses lletges- li va contestar- ara calla i dorm fill de Satanàs.*

I res no ens podrà parar.

Aniol Marcet Hauk
4t de Secundària

El drac que no podia volar

Hi havia una vegada un drac que no podia volar però ell no se sentia diferent, estava feliç.

Però llavors, un dia el drac Marec es va preocupar. I si ell era estrany? Llavors va anar a demanar ajuda a la marieta, ja que sempre tenia algun consell. Després va anar a la pedra de la serenitat, on era la marieta, que era la més sàvia del bosc. Tenia 210 anys i la marieta li va donar unes pols màgiques però no li van funcionar.

Al dia següent el drac Marec, tot trist, va anar al parc del bosc i va seure en un banc, trist com una flor morta. Però llavors, de sobte, es va adonar que estava volant i es va posar súper content.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

Olivia Martín Álvaro
1r de Primària

L'os i la Nora

Hi havia una vegada una nena que es deia Nora. Un dia la Nora va anar a fer una volta pel bosc. Després, va menjar mel. Un os es va acostar a la Nora i ella es va espantar i es va amagar darrere d'una roca. La Nora es va treure un ull i va veure que l'os es menjava la mel!

-Oh no! va dir la Nora. L'os va veure la Nora que es treia l'altre ull. La Nora es va treure la cara i l'os es va acostar una miqueta més a la Nora.

Ella li va preguntar: - Qui ets?-

L'os li va contestar: - Soc un os-.

I la Nora li va preguntar: - Però com és que pots parlar?-

I l'os li va contestar: - Puc parlar perquè soc un os màgic!

La Nora li va dir: -Llavors ets bo?-

- És clar!!! - li va dir l'os.

- I per què estàs sol?- li va preguntar la Nora.

L'os li va contestar: - És que m'he perdut!-

-Jo et puc ajudar!- va contestar la Nora.

- De veritat?- li va preguntar l'os.

- Sííí!!!

Els dos van anar a buscar la família. Després de buscar tant i tant van trobar unes petjades. L'os va exclamar: -ohhhh!!!, si són les petjades de la meva mare! I tots dos van seguir les petjades.

Finalment van trobar la mare ossa i l'os li va fer una abraçada molt forta. La Nora li va dir adeu a l'os. L'os també li va dir adeu a la Nora. I ella li va preguntar si es podrien veure més vegades. Ell li va dir que sí! Que es podrien veure quan volguessin!

I és un os i és una nena que aquest conte ja s'ha fos.

Naira Guerra Jansà
2n de Primària

La amistad

Había una vez una niña que se llamaba Sara. Se estaba mudando, todo era súper nuevo para ella. El colegio, la casa, el barrio, pero lo más importante era que no tenía amigos. Al cabo de un rato llegó a su casa nueva y su madre le dijo que se fuera a explorar su habitación. Cuando ya había desecho su maleta vio que un tablón del suelo estaba suelto y sin dudarlo lo levantó. Ella se esperaba un montón de polvo, pero no, lo que encontró fue un mapa de un ¡tesoro! Antes de que lo pudiera abrir, su madre le dijo que se fuera a la cama. Al día siguiente le tocó ir al colegio y no se esperaba hacer tres nuevos amigos. Ellos se llamaban Manu, Eva y Arlet. A Manu le gustaban las mates, a Eva la poesía y a Arlet la historia. Sara, dispuesta a explicarles lo que había visto la noche anterior, les invitó a su casa. Cuando les explicó lo que tenía miraron el mapa y vieron que había una poesía para acabar, un problema de mates y una historia muy rara. Sara les puso a trabajar y al cabo de un rato llegaron a una conclusión. ¡El tesoro estaba en el desván! Fueron corriendo, pero cuando llegaron abrieron un cofre y no había nada. Todos estaban tristes menos Sara. Entonces ellos le preguntaron: ¿Sara, porque estás tan contenta? Porque he encontrado el verdadero tesoro: La Amistad.

Cuento explicado, cuento acabado.

Blanca Bultó Górriz
3r de Primària

Els llops vegetarians

Hi havia una vegada el llop de la Caputxeta que va convocar una reunió molt important amb els altres llops dels contes infantils. Només van poder assistir-hi el llop dels tres porquets i el llop de les set cabretes.

Estaven tots asseguts quan va començar la reunió.

- He convocat aquesta reunió perquè tinc un problema!- va dir el llop de la Caputxeta.

- Els infants no ens estimen! Només perquè ens mengem els protagonistes..., hem de pensar una solució!-

- El llop Robert, vaig sentir que s'havia fet vegetarià, però no sé què pot ser.- va dir el llop de les set cabretes tot pensatiu.- No em demaneu que li pregunti, perquè ha marxat a Bèlgica.

Els tres llops van estar una bona estona pensant. Fins que al llop dels tres porquets se li va ocórrer una cosa:

- He pensat que tenia a veure amb les coses vegetals, així que ens hem de menjar l'escorça dels arbres!- va dir content.

Els altres ja havien sortit corrents a l'arbre més proper. Entre tots tres, amb un minut, ja s'havien menjat tota l'escorça d'un arbre.

- Crec que no és així.- va dir un llop amb veu tremolosa.- Crec que hem de menjar sorra perquè em fa molt mal de panxa ara mateix!-

Tots tres van fer un forat a la gespa per poder agafar la sorra de sota. De cop i volta el llop de les set cabretes va vomitar.

- No sé si és així.- va dir eixugant-se la boca.

De sobte, el llop dels tres porquets va cridar:

- Mireu aquella rosa! Està en un plat i tot!

Van sortir com un llamp cap a la rosa. Se la van partir entre tots tres i se la van acabar.

Inesperadament, molts cavallers van a anar cap a ells.

- No, no... ens hem menjat la rosa de Sant Jordi! Fugim!

I així va ser com van ser, un altre cop, els dolents de la història.

Fi

Muntsa Anfruns Godino
4t de Primària

L'amor de la lectura

A vegades la gent
no va prou enllà,
i es pensa que Sant Jordi,
és una festa i ja està.

Però jo crec que no tenen raó,
i que és una bogeria aquesta conclusió
ja que el significat de tot això...
És l'amor a la lectura, ja us ho dic jo.

Un conte d'aventures,
una història de por,
tot en un sol llibre,
és màgia de debò.

Entre paraula i paraula,
hi ha tot un món,
no només espais,
i punts d'accentuació.

Però la gent no s'adona
de tot el meravellós,
i només mira els dibuixos,
que es troba al cantó.
Em sembla horrorosa,
aquesta situació
i em cau la llagrimeta,
de pensar-ho i prou.

Aquest menyspreu,
no hauria d'existir.
No coneixen l'amor a la lectura,
i a tota l'escriptura.

Jo he plorat i tot,
m'he amagat dins la closca
en llegir al menjador,
sota un sostre d'aventures.

SANT JORDI 22

Soc a Portaventura,
i no m'he mogut de lloc,
a una muntanya russa,
amb un llibre als genolls.

Més quan puges a la fira,
ja no pots baixar,
igual que a la història,
que tinc a la mà.

Ha passat una hora,
i no me n'he adonat,
es para el temps amb les paraules,
i no pots reaccionar.

I conte contat,
ja s'ha acabat,
i amb l'amor de la lectura
ja podem marxar.

Lúa Roel Sánchez
5è de Primària

El monstruo de debajo de mi cama

Abril. Día 12

Soy Bellatrix Sandoval. Todo el mundo me llama Bela, pero mi nombre no es relevante en esta historia. Es más, podría no tener nombre y nadie se cuestionaría si tengo nombre. No es importante. Vivo en un pequeño pueblo; hay varios callejones y carreteras muy pequeñas, por lo que los coches son poco habituales en mi calle. Calle del Muérdago número 3, tercer piso. Mi pueblo está inundado de riachuelos y senderos escarpados. Todas las casas van creciendo a medida que uno necesita más espacio, así que todas las casas se conectan con puentecillos de piedra y madera. De muchos balcones cuelgan unas preciosas flores perfumadas de distintos colores, pero no es un pueblo muy bonito. Simplemente es extraño. Yo voy a una escuela llamada “Escuela de primaria Tittenville”. Así se llama mi pueblo. Mi casa es original, pero yo no la llamaría bonita. Tiene las paredes pintadas de un color oscuro, medio azulado y medio verdusco. Tiene muchas ventanas, así que no utilizamos mucha luz eléctrica, solo la natural. El suelo está cubierto de baldosas de colores amarillos oscuros y anaranjados. Las paredes se tapan por mapas y murales de distintos tamaños, así que parece que estés jugando al jenga en versión gigante. El interior de la casa está siempre bañado por una tenue luz, porque el sol entra por las ventanas en todo momento. Mi madre y mi padre, no son unos padres, que digamos, muy interesantes. Son como cualquier persona de la calle. No me malinterpretéis, yo quiero mucho a mis papas, y todo eso, pero no siento que estemos muy unidos por la amistad. Solo me alimentan y me acogen, pero no me siento identificada con ellos. Solo he aprendido una cosa de ellos, es un truco de mi madre. Te tumbas en la cama y entras en un trance. Notas que las manos, los pies y las piernas te pesan como el plomo. Eres consciente de cada fibra de tu cuerpo, y cuando entornas los ojos, caes en un sueño profundo. Tenía miedo. Hacía frío. Sobre el duro, liso y frío suelo, yacía yo. Noté un dolor agudo pero constante y ardiente. Encogí todo mi cuerpo para mantener el calor, pero se iba rápidamente y yo me estaba congelando. De pronto, una enredadera oscura como la noche me agarró el cuello. Intenté gritar, pero no me salía ningún sonido. Estaba sola. Con las lágrimas aflorando de mis ojos, intenté soltarme, pero cada vez me apretaba más... Hasta que se detuvo. Tuve unos segundos para soltarme, pero no lo hice. Todo se acabaría para mí.

Día 13

Hoy me he levantado mal. No quiero ir al cole. Hay un par de niños en la escuela que me caen muy mal. Siempre la toman conmigo cuando se enfadan. Me he ido a la cama después de un día agotador en mi colegio. La profesora, la señorita May, me ha castigado por hablar en clase. Noté un leve cosquilleo en la nuca. El dolor se hacía cada vez más ardiente, pero no me calentaba. Solo me dolía. Estaba sola en ese mundo aislado de todo lo demás. Pero algo cambió. Se hacía más fuerte.

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

Día 14

Siempre odio a todo el mundo, pero les cojo cariño a algunas personas. Este es el caso de mi conejo, Sal. Él era mi mejor amigo, y yo habría dado lo que fuera por salvarlo. Pero tuve miedo, no me pude controlar. Cuando saltó de la verja de la casa, yo lo podría haber cogido, pero no pude. Siempre lo recordé como un simple recuerdo, pero eso está por encima de ser solo eso, un recuerdo. Es la marca que me dejó. Soy una miedica, no sirvo para nada. Soy incapaz de no tener miedo. Eso me decía yo por dentro.

Eso lo alegró. Ella notaba como él se hacía más fuerte. Tenía miedo, y él cobraba forma. Se hacía poderoso, ¡al fin lo conseguiría! Pero él debía esperar. Cuando tuviera cuerpo, podría romper la barrera entre la mente y la forma.

Día 15

Hoy es mi cumpleaños, pero no ha venido nadie. Estoy acostumbrada, pero duele que nadie te recuerde. Estás sola y no le importas a nadie. Lo que más me duele es que ya no sirvo para nada, ya no le soy útil a nadie. Mis padres se han ido de vacaciones, porque no se acuerdan de mi día especial.

Hoy he notado que el miedo de la niña va creciendo. Ella cree que está sola, pero no es así. Yo siempre estoy con ella, y nunca la abandono. Yo soy su Miedo. Y cada vez que su miedo aumenta, yo me vuelvo más fuerte. Pronto lo sabrá.

Día 16

Estoy notando un daño por todo el cuerpo tan intenso que creo que me desmayo a cada momento. Pero ahora sé que hay algo dentro de mí. Eso me hace sufrir todo el rato, y lo noto. Noto que se está formando. Noto su presencia a cada movimiento, y mi mente piensa de otra forma. De pronto he notado una especie de náuseas, pero no eran náuseas normales. Una raíz negra ha brotado de mi boca, y, de pronto, un silbido agudo ha hecho finalizar mi dolor. Ya no he notado nada más.

- ¡Por fin! ¡Veo la resplandeciente luz del sol! Solo tengo un propósito, infundir miedo a los demás.

Día 17

Me he despertado de un salto. Estaba ausente, pero no podía perder más tiempo. He comenzado a correr escaleras abajo, sin acordarme de las habituales indicaciones de mi madre. He salido a la calle y he mirado a mi alrededor. En una farola había un cartel que decía: "Niño desaparecido". En el instante de verle la cara a la fotografía, supe que mi Miedo lo había visto. Era extraño. Como si una parte de mi mente estuviera conectada a la suya. Estaba al acecho, y podía verme.

- Esa niña nunca ha sido valiente. Siempre se refugia en su Miedo, como si de un escudo se tratara. ¡Nunca me desvaneceré, puesto que ella nunca perderá el miedo a vivir!

Corrí como una loca por la calle, llamando a gritos a mi Miedo. Entonces lo vi. Fue como un flash, pero sabía dónde estaba. Sus ojos eran míos. Veía el parqué de mi habitación, con esa alfombrilla de color amarillo. La pequeña estancia estaba bañada por esa tenue luz del amanecer que tanto me conocía. Volví corriendo a casa y subí a mi habitación. Registré el armario y en mi escritorio, pero el monstruo no estaba. Entonces lo supe. Cada noche me atormentaba más, así que estaría en mi cama. Miré debajo de la cama, más agitada que antes. En un rincón, pegado a la pata, había una mancha negra en el suelo. Era viscoso y se asomaban unas raíces. ¿Eso tan insignificante era mi miedo? De pronto empezó a crecer y se convirtió en un monstruo tan horrendo que no se puede describir con palabras. Lo intentaré. Era gigante, de un color negro oscuro que dañaba la vista. Tenía todo tipo de dientes y colmillos, y se le asomaban unos tentáculos y unas garras horribles por todo el cuerpo. No tenía ojos, pero no le hacían falta. Él podía ver. Entonces tuve miedo. Un miedo más grande que ningún miedo que hubiera tenido nunca. Su cara mostró una expresión de satisfacción absoluta. Yo le odiaba. Le odiaba con toda mi alma, pero tenía miedo. Solo entonces tuve una sensación de estar unida a él, más de lo que me gustaría. Pero me controlé. Perdí todo el miedo y le dije:

- ¡No te tengo miedo!

Alargué una mano hacia él, con toda la ira del mundo. Ese monstruo que tanto había temido, se había desvanecido para siempre, como el último suspiro de una llama en la noche más oscura. Él murió, pero yo no. Estaba destrozada, con la cabeza llena de pensamientos. Lo único de lo que me acuerdo es de que perdí el miedo. La vida puede llegar a dar miedo en algunas ocasiones, pero las tienes que afrontar. Entonces serás libre.

Bru Barbero Ovíz
6è de Primària

Enguany, els Jocs Florals de Secundària han tingut un tema: "L'humor"

Humor per separat

Senyor Covanegra.

Home de rostre apagat, solitari i vell, de vivències que mostren la cruesa de molts anys mal viscuts, el típic ésser humà que en mirar-lo provoca un canvi d'humor, fent que un possible somriure surti volant com un ocell quan li piques de mans a menys d'un metre.

Aquest senyor és la definició de tristesa i pessimisme. De ben petit ja era així. Fins i tot els seus pares havien tirat la tovallola passant tota la infantesa tractant de relacionar-lo amb altres nens. Mai no se'l va veure parlant amb ningú excepte amb un petit amic, fet de draps cosits de color gris, amb qui els seus pares l'havien sentit murmurar d'amagat en els llocs més aïllats de la casa. No se'n separava ni un moment i li explicava tot el que pensava i els seus secrets més foscos i profunds. Ara ja era un record ja que un dia el va perdre i no en va saber res més.

Senyora Grutaverda.

Dona amb rostre viu, ple de llum i d'edat avançada, de vivències que denoten la felicitat de molts anys ben viscuts, el típic ésser humà que en mirar-lo provoca un canvi d'humor fent que un possible somriure et quedi enganxat a la cara com ho fa la bombolla d'un xiclet que t'explota a la cara.

Aquesta senyora és la definició de felicitat i alegria. De ben petita ja era així. Era tan simpàtica que els seus pares s'havien passat tota la infantesa de casa en casa perquè la convidaven a totes les festes d'aniversari del poble. Sempre parlava dels seus amics i de la sort que tenia de conèixer-los.

Sempre se la veia parlant amb tothom, tot i que tenia un amic especial, fet amb draps cosits de colors vius, amb qui els seus pares l'havien sentit murmurar d'amagat per tota la casa, no se'n separava ni un moment i li explicava tot el que pensava i les seves idees més creatives. Així que, de gran, va decidir fer-ne un coixí amb les teles descosides, per poder tenir-lo amb ella per sempre.

El parc de la Font de colors.

Cada matí, cap a les 9.30 h, el senyor Covanegra i la senyora Grutaverda feien una volta pel parc de la Font de colors, un es prenia un cafè al bar de la dreta de la plaça i l'altra al de l'esquerra. Després, seien a llegir el diari a un dels bancs del parc, i en acabar, se'n tornaven a casa.

El gran dia.

Un dia de cel ennuvolat, mentre llegien, tal com feien a diari, es va posar a ploure a bots i barrals. Els dos van aixecar-se corrent i van coincidir refugiats

sota el mateix balcó. En un precís moment van creuar una mirada, va durar uns breus segons, però suficients perquè es transmetés una energia de negatiu a positiu, d'amargor a felicitat, de la tristesa al somriure. I en acabar de ploure van tornar cadascú a casa seva.

L'endemà.

L'endemà al matí, cap a les 9.30 h, el senyor Covanegra i la senyora Grutaverda van fer la seva volta pel parc de la Font de colors, els dos van prendre el cafè, tot i que els dos al bar de la dreta del carrer, i després, els dos van seure a llegir el diari al mateix banc del parc.

Final de la història?

No t'agradaria saber si els dos comencen a parlar? O potser què passa si es torna a posar a ploure? Parlaran dels seus peluixos de quan eren petits?

Jo ja tinc un final. Ara us toca crear el vostre, però és obligatori que sigui amb humor.

Joana Güixens del Toro
1r de Secundària

El més important

Fer riure, fer riure
és el millor per viure.
Un pallasso et pot fer riure,
però tu ets la millor persona per fer riure.

Fent riure cures persones,
fent riure ajudes,
fent riure fas amics,
i això sí que val la pena.

Quan et fan riure somrius,
et relaxes, passes una bona estona
i et treus de sobre tots els problemes.
Quan et fan riure vius.

No cal ser llest,
ni simpàtic,
ni tan sols valent,
només cal connectar amb l'altra persona.

El riure ens uneix
i un món millor creix,
el riure uneix tothom
i fa un món millor.

Lucas Mestres Portabella
1r de Secundària

Un dia peculiar

En un matí, d'un dia qualsevol, vaig despertar-me massa d'hora pel meu gust perquè el meu pare havia començat a passar l'aspiradora. Tot i viure al centre d'una ciutat, vaig notar una frescor neta atípica de Barcelona, com si un dia per l'altre hagués desaparegut tota la contaminació i la brutícia de la ciutat. No hi vaig donar massa importància: acabava de llevar-me un dissabte a dos quarts de vuit i només volia tornar a adormir-me, almenys fins a les nou. Vaig vestir-me i vaig sortir de l'habitació per anar a esmorzar. Els meus pares ja estaven deserts i la meva mare em va dir, de sobte, que passàriem el cap de setmana en una masia amb uns amics que feia anys que no veiem.

Després de passar tres hores al cotxe, finalment vam arribar a la masia. La finca estava estancada amb tanques formant un rectangle, just al centre hi havia la casa, envoltada d'un jardí i d'un petit hort. També hi havia un corral a la part del darrere, on vivien galls i gallines.

Ens va venir a obrir la propietària, que es va presentar com a "Tia Maria". Quan vam entrar a la casa, hi havia setze persones dinant en una taula que semblava gegant, sobretot per a mi, que era filla única (a casa únicament dinàvem tres persones). Els amics de la meva mare estaven menjant llesques de pa amb carn i *foie* d'ànec, i just en veure-ho se'm va fer la boca aigua. Vaig saludar a tothom i seguidament vaig fer un *tour* per la casa per orientar-me una mica. Una cosa que em va sobtar molt de la cuina va ser que el *foie*, és a dir, el fetge de l'ànec, estava penjat en un dels armariets. Havent acabat, vaig anar a veure la meva mare i li vaig preguntar qui eren aquests amics seus. Em va dir que eren jutges que treballaven tots en un mateix jutjat. Setze jutges d'un jutjat que menjaven fetge penjat? Em resultava familiar, però no sabia per què. Tot i així, al cap d'una estona vaig oblidar-me'n.

Ja havent-nos instal·lat a l'habitació i havent dinat una mica, vaig veure que la propietària de la casa, la Tia Maria, entrava per la porta cap a la cuina plena de codonys fins dalt. Després, tornava a sortir cap a fora, cap a l'hort i tornava a entrar plena de codonys. És a dir, que a l'hort de la Tia Maria, que entrava i sortia, collia codonys, codonys collia.

Cada cop aquella masia em semblava més estranya, però, com que no tenia res millor a fer, vaig anar a ajudar la Tia Maria a collir codonys fora i vam estar parlant durant una bona estona una estona. En acabar, vaig aprofitar per veure el jardí i el corral de les gallines. Una d'elles, la més petita, estava fent petits salts i donava voltes, com si estigués ballant. En altres paraules, que la gallina més tica, xica, mica i camacurta era ballarica.

Com es feia fosc, vam sopar i vam anar a les habitacions a descansar. Tot i així, em costava molt adormir-me, ja que hi havia alguna cosa que m'intrigava d'aquella casa. L'endemà, no va passar res estrany ni fora de lloc i, per tant, al cap de poques setmanes ja me n'havia oblidat completament.

Ona Povill Masanas
2n de Secundària

Humor o realitat?

Una sensació, un sentiment
un talent necessari,
primordial per a tot vivent
i avenir-se amb l'adversari.

L'humor és una opció
que converteix la nostra vida,
una obra de Miró
plena d'alegria i color.

Hi ha l'humor negre
insolent, fort i atrevit,
que transforma ocasions fosques
en acudits maleïts.

Tracten sobre el deliri,
la discriminació i el suïcidi,
es reciten per a alegrar
però d'altres ho fan per mofar.

Al contrari que l'humor blanc
un riure sa que pot animar,
ens alegra a tots de franc,
un geni que ens fa despertar.

Riure amb qualsevol bogeria
de l'humor absurd ara en parlem,
t'endinsa en la fantasia
on gaudeixes com un nen.

Ens ajuda a embocar
allò que és feble o delicat,
clamorós ens ho fa mudar
per a gaudir d'un seny emboirat.

Amb humor riem
d'allò que ens supera,
i així divertit ho fem
trobant una drecera.

Humor o realitat,
existència o fantasia,
ajuntem aquesta genialitat
amb maduresa i alegria.

Martina Bernabé Macias
2n de Secundària

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Una solució anomenada humor

En el món circula una llegenda ancestral que sembla ser que va donar vida al seu ofici.

Diuen que els orígens de la seva feina i de la virtut de fer riure comencen quan encara no havia nascut ni Matusalem en un lloc perdut entre les terres del no-res. Allà hi vivien dues civilitzacions, els Monfort i els Vilaescuada, que compartien un ampli territori al peu d'una muntanya presidida per un estrany tronc de fusta al qual li atorgaven poders màgics. Ambdós poblats feia molts anys que estaven en guerra.

Existia la teoria que qui estigués en possessió d'aquest pal guanyaria un poder especial capaç de controlar terra, mar i aire. Fixa't tu quina bestiesa!

Aquest pal, que mesurava més de 5 metres, estava situat al capdamunt de la muntanya. Ningú no sabia com havia arribat allà, però presidia tota la vall amb una majestuositat que el feia imponent i poderós.

Van estar lluitant anys i panys, sense que cap dels dos bàndols aconseguís realment guanyar la guerra i fer-se amb el tronc. Quan un bàndol estava a punt d'arribar al cim de la muntanya i arrancar-lo, l'altre se les empescava per evitar-ho. I així anava passant el temps sense que el pal tingués amo.

A Monfort hi vivia un xavalet anomenat Jordi Vertit. Era un jove alt i de complexió prima, el que vindria a ser un poca-cosa. Era realment poc corpulent, però tenia una ment més que privilegiada i era d'allò més divertit (el seu nom li esqueia del tot!). Cansat de baralles absurdes, tenia l'obsessió d'acabar amb aquella guerra, així que es passava el dia pensant en alguna manera diferent i més efectiva de vèncer l'enemic. Un dia que en Jordi havia sortit a jugar prop del riu amb un dels seus millors amics, va passar una cosa la mar de curiosa, que va acabar sent la solució per acabar amb la guerra. S'havien posat a jugar a fet i amagar i el seu amic, en Baltasar Carme, que era força maldestre, va caure de peus al riu. Va ser una situació tan ridícula que en Jordi no es va poder contenir, i va començar a riure tan exageradament que va perdre l'equilibri i... Splash!... Ell també va caure de cap a l'aigua! Els dos amics es recargolaven tant de riure, que tot i que volien sortir del riu, no podien. Havien perdut totes les seves forces. El riu se'ls enduia avall, però el cos no els responia. En aquell moment, a en Jordi se li va encendre la bombeta! La millor manera de derrotar els seus rivals i aconseguir el pal era fent-los trencar de riure. Havia trobat la solució! Faria un bon recopilatori d'acudits i esperaria l'enemic amagat a dalt de la muntanya. Quan intentessin endur-se el tronc, començaria a explicar els acudits un darrere l'altre.

Tan bon punt va arribar a casa seva va començar a pensar i pensar acudits i bromes de tota mena. Va estar-s'hi dies i nits senceres rumiant i creant acudits que fossin divertidíssims, fins que un bon dia va acabar el seu repertori batejat com "Els mil i un acudits per derrotar el teu enemic."

Quan va haver acabat el recopilatori va quedar amb els seus amics, en Baltasar Casme i l'Isaac Udit. Els tres van decidir que aquella mateixa nit pujarien a la muntanya, i un cop fossin cara a cara amb els enemics de Vilaescuada, començarien a explicar els acudits intentant que els soldats rivals comencessin a riure sense parar. Dit i fet, aquell mateix vespre van fer camí cap al seu destí amb una sensació estranya dins seu, i si allò no funcionava? Ja no hi hauria més remei que viure permanentment amb aquella estúpida guerra. Així que amb tota la fe posada en aquell pla, van seguir amb el que havien quedat i quan van tenir els soldats de Vilaescuada al davant, en Jordi va deixar anar:

–Fill meu em veig més grassa que mai, què tinc?

–Tens tota la raó, mama! –va respondre amb veu infantil.

Es va produir un moment de silenci, però al cap de poc segons... HAHAAHAHA! Els soldats van començar a riure com bojos. Funcionava! Així que en Baltasar va dir amb confiança:

–Que tens wifi?

–Sí.

–I quina és la clau?

–Tenir diners i poder pagar-la.

HAHAHAHAHAHAHAHA! Els guàrdies de Vilaescuada no podien parar de riure! Així que els de Monfort van començar a escalar pel vessant de la muntanya i, per més que els soldats de Vilaescuada volien evitar-ho, no podien fer-hi res!

–M'ha picat una serp! –va seguir l'Isaac.

–Cobra?

–No burro, gratis!

HAHAHA! Ara ja no eren només els soldats els que reien. Tots els habitants de Vilaescuada es trencaven de riure. Havien sentit que el pal estava en perill i havien anat a ajudar, però en sentir totes les ximpleries, bestieses i acudits que explicaven els dos amics, no podien parar de riure. Mentrestant, els soldats de Monfort que havien començat a ascendir per la muntanya, ja estaven a tocar del tronc, i finalment... Ho van aconseguir! Ja tenien el tronc màgic!

El més curiós de tot va ser que els habitants de Vilaescuada, tot i haver perdut la possessió del pal i la guerra, no es van enfadar sinó que van seguir demanant que els expliquessin més acudits. S'havien adonat com d'important era riure i gaudir d'un bon sentit de l'humor.

SANT JORDI 22

D'altra banda, els soldats i habitants de Monfort van passar dies esperant que el tronc màgic els atorgués els poders... I endevineu què! El pal màgic va resultar ser un tronc com tots els altres. Quina sorpresa, oi? Tot i això, els habitants de Monfort no es van queixar, ja que havia aparegut un moviment que ho superava tot, capaç de volatilitzar qualsevol tipus de mal emocional, l'humorisme.

A partir d'aquell dia, en Jordi, en Baltasar i l'Isaac van decidir que es dedicarien a pensar i escriure acudits, a fer riure la gent, a fer sentir tothom feliç. I després de segles i segles, diuen que va ser així com van aparèixer els humoristes tal com els coneixem avui.

Cesc Colomer Aubert
3r de Secundària

La vida sense alegries

Hi havia un home molt prudent
qui mai va riure ni jugar.
Amb els seus amics mai res va anar a explorar
i mai cap imprudència va causar.
Mai es va arriscar, mai res va intentar,
mai va cantar ni ballar
i mai ningú se li va declarar.
I el dia que ell va morir,
la seva assegurança de vida li va ser denegada,
perquè com sempre va viure
sense jugar i divertir-se
cada dia amb mal humor
van afirmar que mai va morir realment,
ja que mai va arribar a viure.

Jan Llechà Abadal
3r de Secundària

Un dia com qualsevol altre

Avui “m’he llevat amb el peu esquerre” i he mirat per la finestra: “Cel rogent, pluja o vent”. No és estrany, ja que “a l’abril, aigües mil”. És un d’aquells dies en què vols “fer el manta”, però com que “qui de jove no treballa, de vell dorm a la palla” m’he vestit de “vint-i-un botons” preparada per a l’ocasió.

Esmorzo amb molta cura per no tacar-me. Sona el telèfon i veig que és la Carme. Estiro el braç per contestar i el cafè m’acabo de llançar. Vaig “traient foc pels queixals” fins a l’habitació i em canvio. Miro l’hora i veig que “vaig més retardada que un rellotge”. “El temps és or” i “a correuita” surto de casa per no perdre l’autobús. De sobte, ensopego a les escales. Això em passa per “anar amb molta pressa i poca endreça”. “Corre que correràs” arribo a la parada, i per sorpresa, em tanquen la porta als nassos. Amb una “cara de pomes agres” desvio la mirada cap al rellotge, de nou: 11.58. Res no podia anar pitjor en el dia d’avui. Indiferentment, “qui no sap riure no sap viure”, així que tracto de portar la situació de la millor manera possible.

Després d’una llarga estona esperant, per fi arriba el següent bus; somric, “no hi ha mal que duri cent anys”. Arribo a l’auditori “essent un manyoc de nervis” i m’assec a la butaca. Criden el meu nom i “tremolo com una fulla d’arbre”. “Agafo pit” i comença l’audició. “Vaig amb peus de plom” per no “anar lluny d’osques”, però em deixo portar pel moment mentre sona la música del meu violí i estic tranquil·la “com una bassa d’oli”.

Desitjo que res no “se n’hagi anat aigua avall”. Tanmateix, no em quedaré “amb el cap baix”, ja que “quan una porta es tanca se n’obre una altra”. De totes maneres, sempre puc acabar tocant al metro. “Amb el cor a la mà” espero la valoració dels jutges. “Em quedo de pedra” quan em diuen que la meva actuació no els ha semblat “bufar i fer ampolles” i que el meu talent els va “com anell al dit” per a l’obra de teatre que preparen. “Estic com al cel” després de sentir aquestes paraules.

“Toco el dos”, ja que estic cansada i vull arribar a casa. En arribar al portal, “vaig prima de ventre” i decideixo trucar al Glovo. Just abans d’obrir la porta “caic del ruc” i veig que no porto les claus. Culleres! On són? Ara què faig? Em sembla que hauré de trucar també al manyà. “Per acabar en punta” la noia del Glovo acaba de picar l’ascensor. En aquests moments “no sé on girar-me”, ja que “estic amb l’aigua al coll”. “Desprenc el temps” pensant una solució i finalment “faig el pensament” d’oferir-li una de les hamburgueses a la dona repartidora. “Xerrem pels colzes” ple-gades durant dues hores i en treure el moneder per pagar “veig d’esquitllentes” que les claus són allà. “Soc un calaix de sastre”!!! Com pot ser! Realment no he fet massa “mans i mànigues” per veure on eren, ja que “qui busca, troba”. M’acomio d’aquesta nova amiga i per fi entro a casa. “Escalfo motors” per anar a dormir i entro al llit. “Estic com peix a l’aigua” entremig dels llençols, però hi ha una cosa que em falla. El llum. Ara haig de llevar-me a tancar-lo. La millor manera d’acabar el dia; així i tot, “val més tenir que desitjar” i “mentre hi ha vida hi ha esperança”.

Alexandra Royo Sánchez
4t de Secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

El croissant

Cap allà l'any mil set-cents,
Viena guanyà als turcs la batalla,
però els mereixedors de la medalla
foren els forners valents.

Durant la matinada,
treballant la massa mare,
un forner para i exclama:
"Que fa túnels, la mainada!"

Crearen tal delícia
ressemblant la bandera turca
amb figura de mitja lluna
i la menjaren amb molta malícia.

Parlem del croissant,
obra de brioixeria,
tòtem de la infanteria
de l'Àustria llavors guanyant.

Fou gràcies a Maria Antonieta
que el va introduir als gavatxos
i va causar els empatxos
quan deixà enrere la dieta.

Si Maria Antonieta no hagués estat dolentota,
durant la revolta del populatxo,
no haguera fet que els gavatxos
la duguessin a la picota.

I sense Maria Antonieta,
els francesos agafaren el croissant,
introduïren a la pastisseria,
i Viena poc s'esperaria
que a França fos el *number one*.

Lluïsa Chia Conejos
4t de Secundària

Salvin les nostres ànimes

La mar de plata, tan salada i brava, s'estenia immensament davant la desvalguda cala de sol i calma, plena a vessar en aquell sòlit dia d'agost. Llavors sota un para-sol gris i vell i tort jeia la Berta, que veia per primera vegada en aquell estiu sec la seva volguda i tan estimada mar, que l'havia recordada i desitjada tot aquell any seu de pluja i turment.

Tan eixuts i calents aquells rocs de la platja, que na Berta sucava els peus de tant en tant per tal de calmar l'escalfor.

En el passeig, on riuades de gent passejaven embadalides per les pintoresques cases, seia aquell seu xicot seriós i esquerp i molt segurament passatger, car sense estudis ni vocació ni afició seria un més d'aquells molts xicots que havia tingut en aquella anyada, perduda i confusa en aquest desconegut món seu de l'amor.

I el noviot aquell seu, tombat en una terrassa desolada del passeig, fumant com un carreter i enganxat a aquell vil mòbil seu que mai no deixava.

En una d'aquelles sucades necessàries per evitar un desmai, la Berta s'atrevia a nedar més enllà d'aquella boia que marcava el final del canal per a nedadors. Però la Berta, de nedar, en sabia ben poc i ben poc li havien servit aquells cursets que de petita sempre havia fet el possible per esquivar.

I com més lluny de la cala, més li costava respirar i cada cop li entrava més aigua a les ulleres i a la boca i al nas. Nedava com podia, i amb les poques forces que li quedaven, i tota la platja mirant-la mentre avançava indefinidament i ja sense forces, s'enfonsava i s'ofegava la pobra aquella nana d'ulls tristos.

I des de la sorra, estès en una tovallola, sortia un home gros, però jove i que mirava la Berta amb desig, i es capbussava a la freda aigua. I a la Terrassa el noviot mesquí encetava un altre paquet.

Mentre na Berta intentava recuperar la calma i inflar els pulmons, per enèsima vegada sense èxit, notava al cuixam una matèria melosa que l'acaronava, i espantada es posà a cridar de forma esbojarrada, amb tota la seva força, ara sí, ja que creia que era una medusa. I alarmada començà a demanar ajuda a aquell musculós i corpulent socorrista al qual ja havia clavat l'ull i que desitjava amb enormes ànsies que la vingués a rescatar. Però resulta que aquella suposada medusa que tant temia era aquell primer homenot que tant la desitjava veure de prop i que havia nedat sense parar per tal de poder-la conèixer.

SANT JORDI 22

Amb les ulleres entelades que havia trobat a l'apartament, la Berta emergia de l'aigua en braços d'ell, tota il·lusionada i amb la convicció que seria aquell socorrista de gimnàs que havia vist assegut i sense samarreta.

I ella que volia ser salvada per aquell flotador taronja que portava en mà el tant desitjat socorrista, jeia ara sobre la panxa d'aquell homenot estranger, de cara vermella i cos pelat.

Pau Font Ganyet
1r de Batxillerat

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

Amor i humor

Sota l'ànima amb esperança,
s'hi troba allò que tothom anhela
amb una intensitat que no descansa
i en tothom desperta la insensatesa.

Allò que és de pura bonança,
o almenys és el que hom pensa,
si aquell que el rebutja s'enfonsa
en un forat que mai no s'arronsa.

Es diu que porta placidesa,
però després del sol sempre hi ha tempesta.
Si aquell que creu que ho domina en abundància
a la fi és el que té en carència.

Sota l'ànima amb esperança,
s'hi troba allò que tothom anhela
amb una intensitat que no descansa
i en tothom desperta la insensatesa.

És allò que tot el món anhela,
però sempre hi ha algú que amb passió rebutja.
Diuem que al més trist desgela
però el neguitós enutja.

En tota persona s'hi manté presa,
però no tothom sap usar amb saviesa
sense ajut de bona influència.
Amor i humor, quina és la diferència?

Aina Castillo Micot
1r de Batxillerat

El poder del somriure

24 de juny de 1974, dos quarts de quatre de la tarda, Barcelona. L'Esmeralda, asseguda al seu enorme jardí ple de delicades flors, havia acabat de pintar el quadre de nenúfars quan li van comunicar l'amarga notícia. La seva casa al prestigiós barri de Sarrià s'havia incendiat aquella nit de Sant Joan. La Caterina i en Josep, els pares de la família Carulla, desesperats per la situació, van decidir enviar la seva única filla unes setmanes al camp amb els seus oncles materns mentre es realitzaven les laborioses obres al domicili. Maspujols era la destinació.

A les vuit del matí del 26 de juny, pujà a un trist vagó a l'estació de França. Va asseure's al costat d'una parella amb dos fills, a qui semblava que la vida no havia anat gaire bé, però que mantenien un somriure impecable. Li recordava *El vagó de tercera classe*, Daumier era un dels seus pintors preferits. Una hora i mitja de trajecte analitzant cada detall de les persones que tenia al voltant que, com el personatge central del quadre, semblaven inexplicablement alegres. Sentia amics com enraonaven i com reien i, sense entendre ben bé per què, se sentia, per primera vegada des de feia molt de temps, completa.

La tieta Margarida i en Pedro la van anar a buscar a aquell poble farcit d'arbres verds amb el seu cotxe humil. Era vermell, amb el pany de la porta rovellat i uns seients estripats pel Flony, el pastor alemany de la família. Un petó i una abraçada són el que va rebre en retrobar-se amb ells, en lloc de donar-los la mà com hagués fet amb la família burgesa del seu pare. Dues realitats tan diferents, estils de vida molt allunyats, però sobretot dues perspectives i actituds plenament oposades. Van carregar la seva gran bossa al maleter i van fer via cap a la masia.

La casa era tot el contrari del que s'havia imaginat, amb unes finestres tan diminutes que no deixaven respirar aquell ambient de pobresa. En uns pocs dies, va començar a entendre la dinàmica de la casa: el pare anava a treballar i portava els diners, mentre que la mare cuidava els fills. El que no entenia ben bé era l'actitud dels familiars, potser perquè mai no l'havia vista. Una setmana després de la seva arribada, els van anunciar que els embargaven la masia. En conèixer aquesta desafortunada sorpresa, que convidaria qualsevol a respondre-hi amb angoixa, la família optà per afrontar l'adversitat amb optimisme i des d'una perspectiva tranquil·la. Davant el ventall de solucions que es van plantejar per superar la difícil situació, van decidir desprendre's d'aquelles pertinences emocionalment valuoses, però que els permetrien continuar construint un futur incert en aquella llar tan especial. A mesura que avançava el temps, l'Esmeralda admirava cada vegada més l'actitud positiva amb què feien front a la vida i els seus obstacles.

Converses, anècdotes i rialles a la taula del sopar. La no tan desconeguda ironia entrava per la porta i convidava els membres a parodiar les seves desgràcies, sempre tenint present que un estat d'ànim positiu ajuda a allunyar-se d'una realitat negativa. La Filomena, la filla petita, els va explicar que a l'escola havia après els números en anglès i els deia "I am free yeers ol", i quin riure feia! Un ambient de diversió i de plenitud. Per què mai no s'havia sentit així l'Esmeralda? Ells, que tenien tan poc, que vivien immersos en una vida de constants alts i baixos, sabien dibuixar un somriure quan la lògica portaria qualsevol persona a un estat de tristor absoluta. Qui hagués dit mai que prendre's les coses feixugues amb humor seria la resposta a l'enigma de la felicitat?

En aquell mes a Maspujols, l'Esmeralda va aprendre que no sempre les situacions de l'entorn determinen les accions i les actituds de les persones, sinó que més aviat són aquestes les que escullen la manera de viure els passatges més adversos. Aquella noia de tan sols disset anys va assimilar que a la vida, per ser afortunat, cal tenir sentit de l'humor i prendre's les coses sempre amb un somriure.

Va tornar a Barcelona el 17 de juliol, essent la mateixa Esmeralda exteriorment; però havent canviat aquella visió inicial d'indiferència davant les contrarietats del dia a dia, aprenent a relativitzar els infortunis. Començava a obrir els ulls deixant enrere un món de flors com les del seu jardí i fixava la mirada cap a un futur amb mil i una desgràcies que hauria de sobreviure amb la rialla a la boca.

Laia Marsal Larrinaga
2n de Batxillerat

Oda a l'humor

Ai l'humor... bonica esperança.
 Qui ho diria que en les nits més fosques
 has de riure perquè surti el sol.
 Que una sola corba dibuixant-se
 hagi esborrat totes les mancances
 fugint momentàniament del dol.

Ai el riure... dolça melodia,
 imprevisible i agraïda, honesta i sincera.
 Harmonia celestial, altament contagiosa.
 Mes no emmalalteix sinó pal·lia.
 Ha pogut evitar mil guerres,
 però l'han silenciats per la força.

Ai l'alegria... tan necessària.
 L'única cosa que ens manté dempeus.
 Hàl·lit de llibertat, tothom la busca i la desitja.
 Perquè sense ella, què es faria?
 Ha sigut motor de tot el que es fa,
 de tot el que es veu,
 permetent dotar de sentit el camí de la vida.

Ai sana gelosia!
 De qui riu en temps d'amargura.
 Hàbil com és per a, en els pitjors moments,
 fer de bufó, alegrar-nos el dia.
 Hauria pogut unir-se a la pluja,
 però tria posar bona cara al mal temps.

Ai l'humor... eina poderosa,
 refugi de tothom qui fuig dels problemes.
 Havent fet d'arma per als qui els han volgut lluitar.
 Empàtic, universal... no és qualsevol cosa.
 Ha fet dels turments una càrrega lleugera
 i és el que ens ajudarà a seguir caminant.

Anna Gatell Puig
 2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2022

L'humorisme

ARTS . PENSAMENT I LITERATURA

1r de Secundària

Mario Serrano Marrodán

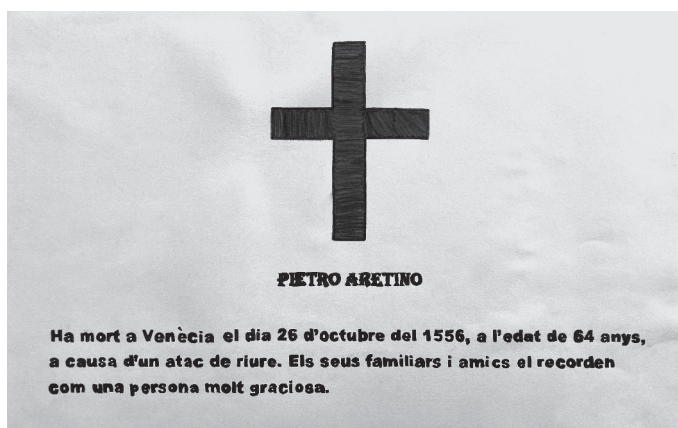
1r premi

2n de Secundària

Adrià Bueno Garcia

1r premi

3r de Secundària

Martina Cabré Benet

1r premi

4t de Secundària

Candela Gesse Garcia

1r premi

1r de Secundària

Irene Bocanegra García

Emma Martínez Bayó

1r premi

2n de Secundària

Biel Lescano Mestre

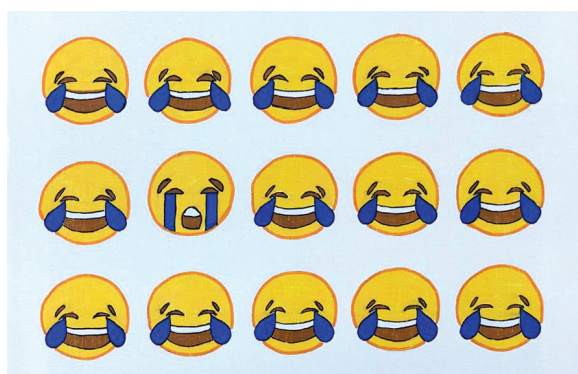
1r premi

3r de Secundària

Èlia Marzabal Gatell

1r premi

4t de Secundària

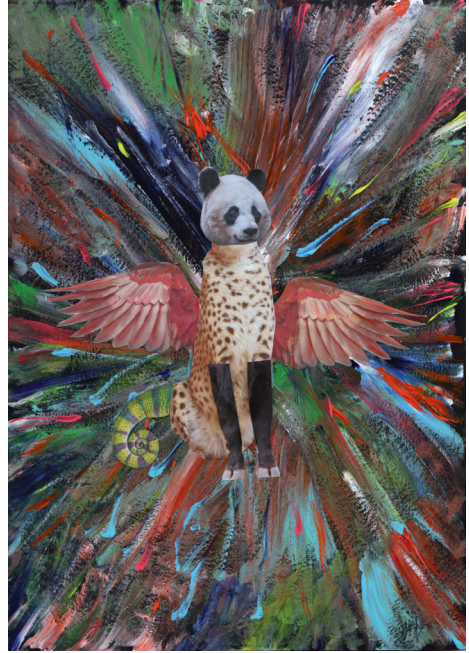
Laia Aluju Alcaraz

1r premi

1r de Secundària

Valentina Millet Santiveri
Georgina Marín Parramon
1r premi

2n de Secundària

Adrià Martínez Vidal
Guillem Martínez Vidal
1r premi

3r de Secundària

Mireia Vicente Avellà
1r premi

4t de Secundària

Nil Masip Boget
Marc Serrano Sanz
1r premi

1r de Batxillerat

Mireia Brugarolas Benguerel
1r premi

**R. I. P.
LLATÍ**

**SEGÜENT
PARADA
L'ATUR!**

$aA + bB \rightleftharpoons cC + dD$
 $Q = \frac{[C]^c [D]^d}{[A]^a [B]^b}$ **NO
VIDA**

**QUI VAL VAL,
I QUI NO
AL SOCIAL**

W W

**- SURTS AQUEST
FINDE?**

-NO

1r de Batxillerat

Nöa Muñoz Campos
Maria Riera Guitart
Pere Solanes Vidal
Naia Vicente Herrero
1r premi Instal·lació

2n de Batxillerat

Candela Alcalde Teodoro
1r premi

FUNDACIÓ
COLLSEROLA

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA